

**SALEZIJANSKI
VESTNIK**

Kip Marije Pomočnice, delo T. Kosa

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto X. št. 2 (28) — 24. 5. 1977

Izdaja Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Odgovarja in ureja
dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek
Tisk: Tiskarna Ljudske pravice
Ljubljana

VSEBINA

- Vreden ljubezni
- 3 Marija Pomočnica
- 4 Občni zbor salezijancev
- 5 Oratorij
- 7 Moj drugi dom
- 8 Don Boskovo vzgojno poslanstvo
- 9 Bivši gojenci
- 11 Naše misijonarke
- 12 Misijonar Majcen na Tajvanu
- 13 Lik Avgušтина Jakoba
- 14 Sejavec je šel sejat
- 15 šepet notranjega vsemirja
- 16 Iz želimljega
- 17 V Kristusovi luči — v spomin na Franca Selaka
- 17 Sotrudnicam v spomin
- 18 Iz družine molilcev za poklice
- 19 Salezijanski misijoni po abecedi
- 20 Ali ga poznate?

VREDEN LJUBEZNI

**Kličemo te Pomočnica in prav pravimo, saj to si.
S svojim obstojem prinašaš ljubezen v to vsakdanjost,
mnogim pomagaš začenjati novo življenje.**

**Od večnosti sem kljubuješ grehu
in človeku se postavljaš ob stran,
ko mu hudobni duh zastavlja pot iz temine greha k Luči.**

**LJUBITI, LJUBITI, LJUBITI — nam kličeš v dnu duše,
v tistem še neomadeževanem naročju božjega.**

**Zato te kličemo za blaženo Devico,
priznavamo za priprošnjico
in prosimo za pomoč.**

**Svoje oči dvigamo k tebi, Marija,
ki svetiš vsemu občestvu izvoljenih kot zgled kreposti.
V svoji materinski ljubezni se zavzemaš za brate svojega Sina,
ki so v nevarnostih in stiskah.**

**ŽIVITE V LJUBEZNI, nam kličeš,
rastite v okrilju mojih rok,
v zavetju mojega srca.**

**Moje roke bodo branile grehu pot
in moje srce vas bo ljubilo, zakaj
»VSE KAR ZAŽIVI, JE VREDNO LJUBEZNI«.**

**Predpodoba si Cerkve,
ker si v nebesih že poveljučana po telesu in po duši;
in tako tudi mi pričakujemo dovršenosti v prihodnjem veku.
Tako sveti na zemlji potujočemu božjemu ljudstvu
kot znamenje trdnega upanja in tolažbe in pomoči.**

Marko

MARIJA POMOČNICA

UTRINKI NEKDANJIH DNI

RAKOVNIK, DNE 31. MAJA 1905:

»Kadar zvonovi v večernem mraku naznanjajo odhod Marijinega meseca, občuti naše srce nenavadno tesnobo. Zdi se nam, kakor bi se poslavljala od nas sama Marija in nas pustila za nekaj časa v puščobi in samoti. Nikdar še tako kakor letos ni moje srce občutilo te ločitve. »Zakaj odhajaš?« sem sam pri sebi ponavljal, ko sem v večernem mraku sredi mnogoštevilnega občinstva sedel na obširnem dvorišču, obdanem z visokim drevjem, katerega košato vejevje je kakor zelena streha zakrivala očem jasno zvezdnato nebo. V svetem zamišljenju sem zrl kip Marije Pomočnice, ki je sredi cvetic in zelenja umetno razsvetljen stal na gledališkem odru. Pri pogledu na krasen prizor so se vzbujali v srcu sladki občutki, in skupno z gojenci sem v prozi in poeziji proslavljal Marijo ter jo prosil, naj mi ostane vedno mati.«

(»Don Bosko« leta 1905 na str. 82.)

*

»Kdor je letošnje leto opazoval praznik Marije Pomočnice na Rakovniku, ta se je spomnil ponižnega, a istočasno slovesnega začetka nekdanjih slavnosti Marije Pomočnice v Turinu. Od vseh strani, blizu in daleč, so prihitali sodrudniki in goreče sotrudnice, da počastijo mogočno Kraljico. Celo iz Kranja, Kamnika, Jesenic, Vrhnike, Litije, Borovnice, Višnje gore in drugih oddaljenih krajev smo opazili lepo število vnetih častilcev in častilk, pridnih sotrudnikov in sotrudnic. Pokazali so otroško zaupanje do Marije Device in s svojo prisotnostjo povzdignili slavnost.«

(»Don Bosko« leta 1906 na str. 87.)

*

Ljudstvo je prihajalo v nepretrgani procesiji. Že na predvečer je oživel Rakovnik, ki je izgledal nekam praznično. Dolge zastave so plapolale na zavodu in na hišah bližnjih sosedov. Ob poti, ki se vije na Rakovnik, so nastali napisi, proslavljajoč Marijo. Romarji so vreli od blizu in daleč s celega Kranjskega, celo s Štajerskega, Primorskega... In te množice romarjev so izginjale v svetišče. Tam so poklekovale pred kipom Pomočnice, odpirale so srca, zaupanja polna in svete ljubezni, vzdihovale so kakor otroci pred ljubljeno materjo, zaupno so molile, prosile, prepevale in hvalile Marijo za prejete dobrote.«

(»Salezijanska Poročila« leta 1909 na str. 444.)

ZA OKROGLO MIZO OBČNI ZBOR SALEZIJANCEV

Pred 100 leti je don Bosko prvič sklical zbor opolnomočenih sobratov, da bi ugotovili stanje komaj porajajoče se družbe in načrtovali njeno življenje in delo za prihodnost. Janez Bosko je smatral ta zbor za izredno važnega. Z njim so tedaj sedli za mizo poleg Mihaela Rua, misijonarja Cagliera, grofa Caysa še 18 drugih mladih salezijancev.

Družba je tedaj imela v rokah komaj tri leta stare konstitucije, zaživela je že tudi družba Hčera Marije Pomočnice, komaj je izšla prva številka Salezijanskega vestnika. Vseh salezijancev je bilo tedaj 361 na delu po 18 hišah.

Sad dela tega prvega don Boskovega zbora je bil Priročnik za salezijansko družbo.

*

Letos bo družba po svojih opolnomočenih predstavnikih že enaindvajsetič sedla za 'okroglo mizo', drugič po 2. vatikanskem cerkvenem zboru. To pot ima v rokah prenovljene konstitucije ali ustavo, ki ima za seboj že šest let življenjske preverbe, razširjena je v 77 državah, ima 18 tisoč članov, razdeljenih v 72 inspektorij in delajo v 1500 centrih s šolami vseh vrst.

Delo te velike okrogle mize, za katero bo sedlo okrog 130 salezijancev, bo pod geslom: **oznanjevanje in pričevanje evangelija**.

Ves salezijanski svet se pripravljaja na ta veliki zbor. Vsaka salezijanska inspektorija ali provinca je že obhajala svoj občni zbor kot pripravo nanj. V centru bo iz posameznih delcev nastala mozaična podoba današnje salezijanske družbe. Vse posamične okrogle mize so delale pod istim geslom.

*

V Jugoslaviji sta dve salezijanski inspektoriji: slovenska in hrvatska. Obe sta že končali s svojim delom meseca februarja.

Slovenska salezijanska skupnost je imela za 'okroglo mizo' 33 članov. Zbrali so se pri Mariji Pomočnici na Rakovniku. V don Boskovem imenu je zboru predsedoval inspektor Rudi Borštnik, vodil pa ga je bivši inspektor Štefan Žerdin.

Gradivo za razpravo na zboru so pripravile tri komisije: za pastoralno delo in katehezo, za re-

dojniško življenje in za oblikovanje kandidatov ter mladih salezijancev. K podobi življenja in dela salezijanske skupnosti so prispevala še razna poročila: o vzgojnem delu v slovenskem dijaškem konviktu v Celovcu, o pastoralnem delu na tržaškem, o misijonskem delu v diaspori, o tisku, o poklicu salezijanca-pomočnika, o delu Hčera Marije Pomočnice. Zelo koristno bi bilo poročilo o duhovnem delu sobratov po raznih bolnicah, o delu naših ljudskih misijonarjev...

Mozaik, ki je iz tega nastal, je pokazal tole podobo salezijanske družbe v domovini:

Družba živi in dela. Njena življenjska sila je premagala obdobje najhujših preizkušenj zad-

njih sedmih let po prejšnjem občnem zboru. Zavest, da je treba posodobiti pastoralno in katehetsko delo, je vedno bolj živa. Da bi bila še bolj živa in učinkovita, je zbor sklenil ustanoviti pastoralno-katehetsko šolo za svoje člane, obenem pa poživiti in posodobiti verski tisk, ki je namenjen vernemu ljudstvu.

Za tako dinamično delo je potrebna vedno bolj zavestno živeta bratska skupnost. Daje ji moč in smisel posvetitev Kristusu po don Boskovi karizmi, ki ima svoj konkretni izraz v trojni prisi: živeti in delati v Kristusovi poslušnosti, uboštvu in čistosti. Zbor je v marsičem uzavestil smisel te trojne odpovedi prehodnim zemeljskim stvarnostim,

75 LET SDB V SLOVENIJI

ORATORIJ — DELAVNICA KRISTJANA

Oratorij pomeni molilnica, kapela. Filip Nerij (1515—1595) je iz njega naredil delavnico krščanske zavesti za ljudi tedanjega časa, Don Bosko pa je iz oratorija napravil družino za fante, ki je niso imeli. V njej jim je dal za mater Marijo Pomočnico-Brezmadežno, evharistični Jezus pa naj jim bi kazal pot k Očetu.

Ko je don Bosko iskal primernege mesta za zbiranje svojih fantov, se mu je nekega dne približal neki Pankracij Soave in ga vprašal, če ni morda on tisti, ki išče mesto za nekaj **laboratorij**. Don Bosko je odvrnil: Ne za laboratorij, ampak za oratorij. Že prav, je odvrnil Soave in ga popeljal k Pinardiju, mu pokazal lopo, don Bosko jo je kupil in spremenil v oratorij in dom za brezdomce, kakor je bil tudi sam.

12. aprila 1846, ko se je don Bosko vselil v Pinardijevo lopo, je ustanovil dan Oratorija in začetek zmagoslavnega pohoda vseh oratorijev po svetu: dom mladine, domače ognjišče zanjo.

Nastal je v času velikih trenj med Cerkvijo in državo v Italiji. Don Bosko pa je z oratorijem hotel vzgojiti svoje fante v dobre državljane in dobre kristjane. Zato je postavil pred vrata vsako

politiko. Ta pečat nepolitičnosti je bil tako močno vtisnjen v njegovo ustanovo, da je prešel v samo ustavo salezijanske družbe, tako prvo, ki jo je napisal don Bosko sam, kakor tudi zadnjo, ki je bila zgrajena na prvem koncilskem salezijanskem občnem zboru. Glasi se: Čeprav hočemo ostati zunaj vsake strankarske politike, zavračamo vse, kar podpira krivičnost in revščino, ter sodelujemo z vsemi, ki gradijo bolj človeka vredno družbo (K 19).

Rakovniški oratorij

Pobudniki salezijanskega dela v Ljubljani, med njimi v prvi vrsti katehet Janez Smrekar, so imeli pred očmi predvsem zavod za prestopniško mladino, ki naj bi jo salezijanci spravili na pravo pot. To naj bi bil prvi namen Rakovnika, kjer so se 23. novembra 1901 naselili prvi salezijanci.

Toda salezijanci niso hoteli, da bi njihova ustanova nosila pečat »poboljševalnice«: fantje naj ne vstopajo v življenje s pečatom, da so izšli iz poboljševalnice!

Don Boskov duh je bil že v prvih salezijancih tako močan, da se nikakor niso pustili zapreti v za-

vod. Tudi oni so, kakor don Bosko šli med okoliško mladino in z njo ustvarili 'oratorij': prostor in čas za zabavo, kulturo in molitev.

Prvi dve leti po prihodu salezijancev na Rakovnik ni bilo mogoče misliti na oratorij, zaradi pomanjkanja prostorov. Že leta 1903 pa so začeli prihajati fantje iz okolice na Rakovnik. Povečini so bili vajenci. Poleti so radi prihajali, jeseni pa so se vsi porazgubili zaradi dela.

Tedaj je bil Rakovnik čisto izven mesta. Salezijanci so poskušali odpreti prostore na več krajih okrog mesta, da bi omogočili mladini lažji dostop do oratorija. Pristojne oblasti so dale dovoljenje, celo pohvalile namen salezijancev, obljubljale prostore, materialno pomoč, a vse je ostalo pri obljubah.

Leta 1909 je rakovniški ravnatelj Alojzij Valentin Kovačič znova odločno poskusil zbrati okoliško mladino na Rakovniku. Nesebično prizadevanje salezijancev in dobrota do fantov je bila tako velika, da so ti prihajali iz Trnovega in celo iz Vodmata in še bolj oddaljenih predelov ljubljanskega predmestja.

da bi postala v vsakem salezijancu pričevalno učinkovita kot kačipot današnjemu človeku k Bogu.

V tem smislu salezijanski vzgojitelji oblikujejo najmlajši rod bodočih delavcev v božjem vinogradu. Sadovi so že sedaj vidni: skupnost aspirantov-gimnazijcev, salezijancev-gimnazijcev, novincev in bogoslovcev izžareva visoko stopnjo zavesti svojega poklica. Vse kar ni zrelo za don Boskovo karizmo sproti odpada, osipa pa je vedno manj.

Zbor je bil najbolj zaskrbljen zaradi vedno manjšega odziva pri mladih za duhovni poklic, duhovniško redovniškega, še bolj pa za laiško-redovniškega, ki je druga od bistvenih sestavnih prvin salezijanske družbe. Poživiti bo treba vero v krščanskih družinah, da bodo te grede krščanskega življenja spet prinašale svoje najlepše sadove.

Ta zbor je bila prava okrogla miza, za katero so sedeli bratje,

se pogovarjali z vso odkritostjo, obenem pa prijateljsko. Vzdušje je bilo enako evharistično in prežeto z božjo besedo med razpravljanjem, kakor med molitvijo in samem evharističnem slavlju. V njih je bila občutena zavest cele inspektorialne skupnosti, ki je razsejana po vsej Sloveniji, od Škofij in Opčin na italijanski meji do Kapele, Veržeja in Dokležovja na severovzhodni meji, od Koprivnika pod Triglavom do Škocjana, ki gleda na Gorjance, in potem od Mužlje v Vojvodini preko Beograda, Niša in Prištine do Titograda in Nikšiča, kjer slišiš govoriti madžarsko, srbsko in albansko. In še naš Celovec!

Don Boska vsak po svoje nosi in predstavlja 96 duhovnikov, 26 pomočnikov, 23 bogoslovcev, 20 salezijancev-gimnazijcev in 7 novincev, skupaj 172 ljudi, ki segajo od 17 leta starosti, preko 20—40 letnikov, ki jih je največ, pa tja do 88-letnega starosta, Janka Valjavca. Za božje kraljestvo delajo

v 42 župnijah in še na drugih področjih oznanjevalnega dela: šola, tisk, vzgoja, ljudski misijoni, bolniki, to pa v tehle škofijah: ljubljanski, mariborski, koperski, tržaški, goriški, zrenjaninski, beograjski, skopski in barski.

V duši vsakega pravega salezijanca je zapisano prepričanje, ki ga izraža 17. člen nove salezijanske ustave:

Naše poslanstvo je del poslanstva Cerkve, ki ostvarja odrešitveni božji načrt in prihod njegovega kraljestva, s tem da nudi ljudem Kristusovo oznanilo in milost, in spopolnjuje naravni red z evangeljskim duhom. Delamo za celostni napredek vseh, zlasti mladih in tudi odraslih, da bi postali 'pošteni državljani in dobri kristjani'. V zvestobi ustanovnikovim namenom se bomo prizadevali v vsaki naši vzgojni in pastoralni dejavnosti za njihovo postopno podobnost s Kristusom, popolnim človekom.

stk

Fante so salezijanci spremljali na njihove oddaljene domove, seveda med petjem pa tudi kričanjem in tako kalili nočni mir.

»Jutro« je 28. januarja 1911 takole ožigosalo početje salezijancev:

„Že nekaj časa sem prirejajo na Rakovniku ob prostih šolskih dneh razne zabave, katerih se udeležujejo otroci iz mesta. Ne bi imeli ničesar proti tem zabavam, če se ne bi pri tem kalil tudi nočni mir. Kajti ti otroci se v večernih urah vračajo v mesto v spremstvu nič manj neumnih salezijancev v sklenjenih vrstah in razgrajajo kolikor morejo. Ne zamerimo tega otrokom samim, ampak njih kolovodjem, ki dajejo drugim s tem slab zgled, da se sami najbolj derejo. Vprašamo slavno policijo, če za te gospode ne velja mestni policijski red.“

Prvi delavci v oratoriju so bili Alval Kovačič in kleriki Czapel, Ošlaj, Janko Valjavec in drugi. Oratorij je v letih od 1909 do 1914 narastel že na 150 fantov.

Oratorij je znova zaživel po vojni leta 1919. Najprej so ga obiskovali samo otroci. Do leta 1926 je življenje v njem zelo nihalo, zdaj se je razživelo, zdaj je hiralo. Ali ni bilo pravega osebjaja ali pa prostorov. Zdi se, da so salezijanci v tistem času videli več smisla in učinkovitosti dela med obrtniki in dijaki, to je v zavodu z rednim delom, kakor pa z ubadanjem z omahujočimi okoličani.

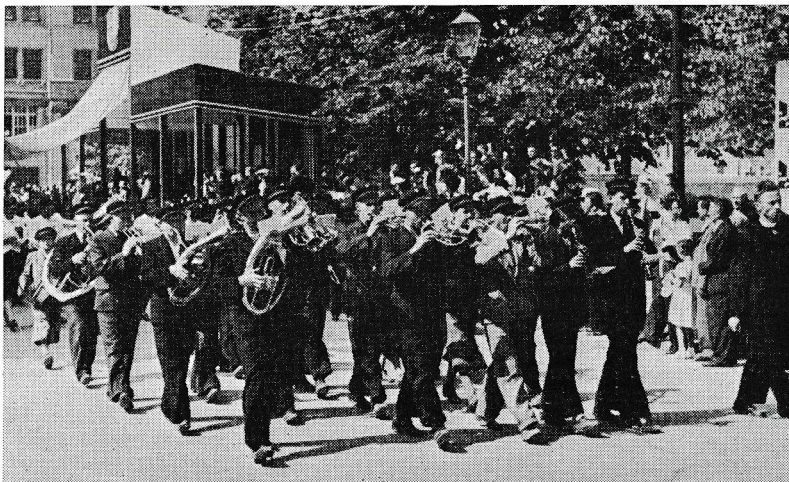
Leta 1926 so oratorij porinili v kripto pod cerkev, imenovali so jo katakombe. Kljub nezdravim prostorom se je oratorij od tega leta dalje široko razmahnil. Od 1926 do začetka druge svetovne vojne 1941 je oratorij obiskovalo vsako leto večje število

fantov: od začetnih 80 do 520 leta 1939. Sprva je bil oratorij odprt samo ob nedeljah in cerkvenih praznikih, od 1929 pa vse do konca njegovega obstoja leta 1945, je bil odprt vsak dan.

Delovanje oratorija je bilo zelo razvejano. Mladina je bila razdeljena na tri odseke: otroci, zbrani v Marijinem vrtcu, fantje od 14. do 16. leta v mlajšem krožku, od 16. leta dalje pa v starejšem krožku. Dejavnosti so bile zabavnega značaja: razne igre na dvorišču, ob slabem vremenu pa v katakombah: „človek ne jezi se“, kar-

drame in operete, akademije, recitativi. Že od vsega začetka je bila ustanovljena godba na pihala. Ta je doživela največji razcvet pod vodstvom dr. Franceta Cigana, ki je vodil tudi razne pevske zборе: otroškega in fantovskega. Nekaj časa je živel tudi tamburaški zbor. Letni izleti so združevali vse dejavnosti oratorija.

Vse te dejavnosti so bile sredstvo, da bi mladino vzgajali v krščanskem življenju na rednih verskih sestankih, posebej za otroke v Marijinem vrtcu, posebej

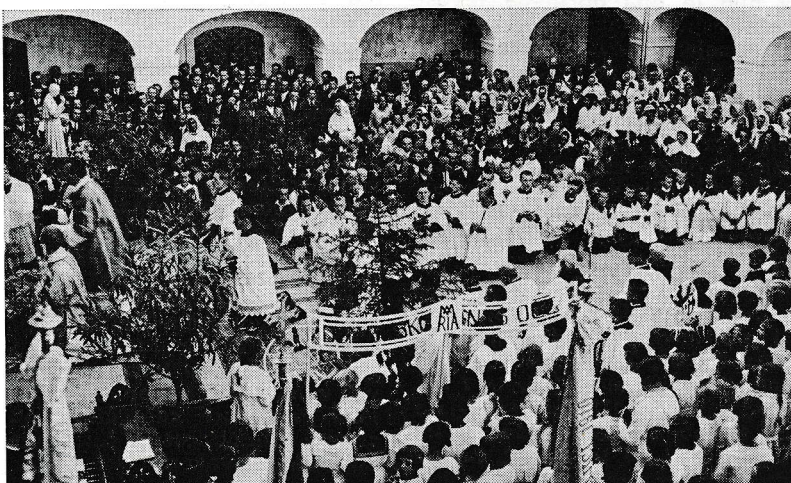
Rakovniška godba

te, šah ipd.; šport: lahka atletika, nogomet v organiziranem športnem klubu Korotan, namizni tenis. V ta namen so salezijanci s svojimi fanti sami uredili športno igrišče, ki je segalo od današnje Angore do Dolenjske ceste. Kulturna dejavnost je bila vedno bolj kvalitetna: najprej razne igre v zavodski dvorani, potem prave

za druge starostne skupine v krožkih. Posebno so gojili vzgojo ministrantov od malih do fantov, godnih za vojaško službo. Najbolj zavestno krščansko življenje se je oblikovalo v fantovskih krožkih, ki so imeli svoje vsakoletne občne zборе s poročili o delovanju raznih sekcij. Mesečne vaje za srečno smrt in letne duhovne vaje so bila močna obdobja poglobljenega krščanskega življenja. Nedeljska in praznična maša je bila obvezna za vse člane oratorija, če so hoteli aktivno nastopati v raznih dejavnostih oratorija, ali se udeleževati prireditev. Mladinska maša s starši je odmevala od ljudskega petja.

Oratorij je imel največji razcvet v letih od 1935 do 1941, ko so ga vodili dr. Alojzij Tomc, dr. France Cigan in Franc Skuhala. V tem času je imel oratorij tudi svoje glasilo pod različnimi imeni, zadnji od njih je imel naslov Rakovniški zvon.

V takem oratoriju ni nič čudnega, da so se porajali tudi poklici za salezijansko družbo, čeprav zanje ni bilo nikakršne propagande. To so bili v letih od 1937 do 1945: dr. Kahne Stanko,

Don Boskov praznik na Radni 1924

Žerjav Mirko, Okorn Stane, Dolinar Egidij, po vojni pa iz istega duhovnega ozračja, Lojze Snój in sestra družbe Hčera Marije Pomocnice, s. Ivanka Bizjanova.

Drugi oratoriji: Veržej, Radna, Murska Sobota, Kodejjevo in Celje

Kjerkoli so delali salezijanci, povsod so odprli vrata tudi okoliški mladini.

Med vsemi oratoriji je bil gotovo najbolj rodovitnen za poklice oratorij pri salezijanskem vzgojnem zavodu v Veržeju. Njegov vpliv je segal v vse pomurske vasi in privabil s svojim delom največ mladih ljudi, tako fantov kakor deklet v don Boskove ustanove. Ta vpliv je občuten še danes.

Drugi oratorij, ki je še danes živ v spominu ljudi, je oratorij na Radni. Deloval je od 1907 do 1941, ko so Nemci zasedli stari grad. Iz njega izhajajo pokojni Kmetič Franc, salezijanci-pomočniki Janko Božič in Drago Senica, ter cela vrsta salezijanskih sester po posrednem vplivu tega oratorija.

Leta 1919 je zaživel najprej v baraki, potem pa v lepi zidani hiši, Mladinski dom na Kodeljovem v Ljubljani s športnim igriščem in kinodvorano. Iz njega izhaja sedanji nadškofijski kancler Franc Vrhunc in salezijanec Tone Benedič.

Naj omenimo še oratorije v Murski Soboti (1924) in Celju (1938). Prvi je bil privesek dijaškega doma Martinišče, drugi pa samostojna ustanova z lastno lepo hišo. Vojna je pobrala obe ustanovi.

In danes?

Don Bosko je začel svoje delo za reševanje mladine s ceste s katekizmom mlademu vajencu Jerneju Garelliju na praznik Brezmadežne po maši leta 1841 v cerkvi Sv. Frančiška Asiškega. Vse kar je don Bosko storil, oratorije, šole vseh vrst, tisk, vse je bilo samo za katehizacijo v veri ogrožene mladine.

To delo, katehizacija, je danes salezijanski oratorij: vzgoja mladih v veri.

Kako še danes to velja, potrjuje nova salezijanska ustava, ko pravi: 'Don Bosko je začel svoje delo s preprostim katekizmom'. Oznanjevanje evangelija in poučevanje katekizma je osnova našega poslanstva. Kot salezijanci smo vsi in povsod vzgojitelji za vero' (K 20).

stk

MOJ DRUGI DOM ORATORIJ

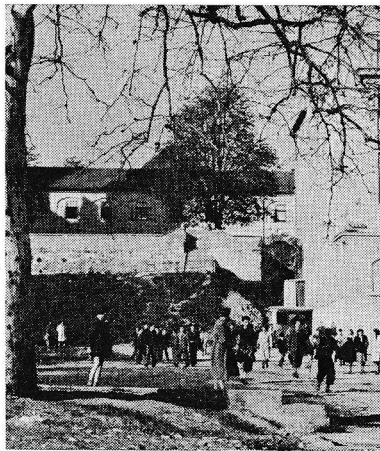
Dajte, da vas bodo fantje ljubili, je dejal don Bosko... svojim salezijancem kot osnovno pravilo vse vzgoje. To njegovo priporočilo so znali uresničevati tudi salezijanci v Sloveniji na Rakovniku. Iz boječih prvih stikov najmlajših obiskovalcev je nastalo razmerje ljubezni, ki se je prelivala med množicami zapuščenih fantov in njihovimi vzgojitelji, ki so mnogim nadomeščali pravi dom, mnogim pa so postali drugi oče in mati.

Moj nastarejši spomin sega v leto, ko so blagoslavljali zvonove na Rakovniku na Veliki šmaren 1927. Takrat sem imel pet let. Spominjam se okrašenih voz z zvonovi in narodnih noš. Po končani slovesnosti bi rad gledal, kako bodo zvonove vlekli v zvonik, pa je mama prišla mene in bratca za roke in smo morali domov. Dom in družina je terjala tudi tako žrtev.

Zahajal sem s starejšimi brati ob nedeljah v cerkev, ki je imela še zasilne klopi. Spominjam se, ko so zapele prve orgle namesto velikega črnega harmonija. To je bilo še vse opazovanje od daleč.

Kot osnovnošolec pa sem se smel vpisati v Oratorij. Dobil sem izkaznico. Zbirali smo žige od vsakega obiska in to je bilo tudi merilo za nagrade ob Miklavževanju in ob drugih priložnostih.

Previdno, počasi smo se spoznavali s fanti in gospodi, ki so vodili oratorij. Kdo ne čuti še danes nekaj posebnega v srcu, ko zasliši ime gospod Lovrenčič, Viz-

Rakovniški oratorij 1934

Okorn Stane

vary, Tomc, Cigan, Skuhala in še drugih asistentov-bogoslovcev, ki so nam bili kot starejši bratje vedno na razpolago? Želja v srcu vsakega je bila: iti na Rakovnik vsak dan! Nastalo je prijateljstvo, ki nas je povezovalo v družino.

Nepozabne bodo ostale skupne igre. Ob prvih pomladanskih nedeljskih dopoldnevih 'črni mož' na malem igrišču pod cerkvijo. Ob popoldnevih pred 'naukom' ali po njem 'strupena žoga', 'zastava'... Učili smo se življenja v skupnosti, podrejanja pravilom igre, spoštovanja bližnjega, poštenosti; sprostili smo si obnem duha in krepili telo.

Srce oratorija je bila nedeljska maša. Peli smo, da se je cerkev tresla, posebno ko so zadonele orgle 'Veš, o Marija', 'Povsod Boga', ali don Boskovo 'Ali ga poznate'.

Najbolj nas je navezovalo na oratorij zaupanje salezijancev, ki so nam prepuščali mnoge službe in odgovornosti: članstvo v Marrijinem vrtcu, misijonskem krožku, tamburaškem zboru, na gledališkem odru, pri godbi, nogometnem klubu. Vse to je mladina vodila sama, seveda pod diskretnim nadzorstvom voditelja. Imeli smo seje, občne zборе. Pogovorili smo se o vsem. Pri tem smo čutili: oratorij je naš, je moj. Kar delam, je zame, mene in druge bogati.

Nam vsem, ki smo doživljali oratorij, še danes done v spominu melodije 'Miklavža', pa pesmi in deklamacije za materinski dan, na akademijah don Bosku in Mariji v čast.

Neki župnik je vprašal v kraju, kjer so nekoč salezijanci imeli oratorij in se o njem še veliko dobrega spominjajo, kaj so salezijanci delali, da ste bili tako povezani? Odgovor je samo eden: bili smo kot ena družina. Vsi smo se čutili eno. Vsi za enega, eden za vse!

Stane Okorn

DON BOSKOVO

vzgojno poslanstvo

PRAVŠNJA LJUBEZEN

Ameriški bestseller »Ljubčki svojih mater« trdi, da je bilo na začetku 2. svetovne vojne 1,825.000 mladih Američanov nesposobnih za vojaško službo zaradi duševnih motenj (nevroze) in še drugih 600.000 so morali pozneje odpustiti iz vojske, ker so bili nevrotični. To so pokazale temeljite zdravstvene raziskave. Koliko milijonov ljudi pa je ne sposobnih za toliko drugih poklicev, pa se tega ne zavedajo, ker ne delamo tako temeljitih preiskav zdravstvenega stanja posameznih državljanov. Pisatelj trdi, da so matere svoje sinove vklenele v zlate verige svoje prevelike ljubezni in jim onemogočile, da bi se razvili v samostojne osebnosti.

Pisatelj je tem materam očital »maternal overprotection« ali »preveliko zaščiteno s strani mater«. Nekatero matere škodijo svojim otrokom, ker jih zanemarjajo, se zanje ne brigajo, se jim ne znajo predati in nepravilno zanje skrbijo, druge matere pa pretiravajo v nasprotni smeri: svoje otroke so hotele popolnoma zaščititi, a so jim onemogočile, da bi se naučili obvladovati življenje s svojimi lastnimi sposobnostmi in zmožnostmi.

Kake oblike lahko dobi »prezaščiteno« otroka s strani matere nam pravi göttingški psihoterapeut Schwidder.

Lastninska ljubezen smatra otroka za svojo lastnino in je prepričana, da je otrok zato na svetu, da daje materi zadoščenje in veselje. Toda otrok ne sme biti nikdar lastnina, s katero bi lahko razpolagali po mili volji, ker je otrok oseba in ima svoj cilj, svojo usodo in svojo življenjsko nalogo. Mati mora odkriti otrokov cilj, prepoznati njegovo usodo in najti otrokovo življenjsko nalogo. Ko je vse to odkrila, potem pomaga otroku, da more življenje spoznati in ga postopoma obvladovati.

Žrtvovana ljubezen skuša vse narediti namesto otroka in se čuti nekaka sužnja otrokove eksistence. Taka mati si vedno očita, da ni izvršila svoje naloge in da bi

morala otroku nuditi mnogo več kot mu je dala. Taki otroci se občutijo ob svojih materah negotovi in brez prave življenjske usmerjenosti, ker niso nikdar ničesar krivi in ker vse stori namesto njih mati. Take matere so prepričane, da svoje materinske dolžnosti niso nikdar zadosti izvršile in da so zato vedno dolžnice svojih otrok. Reči moramo, da taka mati onesreči svojega otroka, ker je postal »žrtev materinske dolžnosti«. Taki otroci so popolnoma onesposobljeni za življenje.

Gospodovalna ljubezen skuša popolnoma obvladati svojega otroka: otrok naj ne je zato, ker je lačen, pač pa zato, ker mu mati hoče utesiti glad; otrok je tako, in tako govori in se obnaša, ker to materi na poseben način godi; otrok naj bo na določen način oblečen, ker se materi zdi tak kraj in taka barva obleke najbolj primerna; otrok naj goji ta šport ali se zanima za določeno dejavnost, ker si je ona vedno želela, da bi se odlikovala v tisti športni panogi in bila uspešna v kaki dejavnosti; otrok naj si izbere poklic, ki si ga mati ali zaradi nenadarjenosti ali zaradi denarnih težav ni mogla »privoščiti«. Taki otroci so prerasane slike svojih mater. Nikdar niso mogli postati tisto, za kar imajo naravne sposobnosti in nikdar nismo naredili tega, kar jim je v danih okoliščinah najbolj prijalo in je bilo v tistem trenutku najbolj potrebno. Vedno je stala ob njih ali za njimi njihova mati in želela, da »prijadni deček ali deklica« izvršita željo svoje matere.

Spolno pobarvana ljubezen išče pri sinu nadomestilo za tisto, kar bi morala dobiti kot zakonska žena pri svojem možu. Otroci se si-

cer materinega odnosa do sebe ne zaveda, čuti pa, da je v službi notranjih razpoloženj svoje matere. Kadar je mati razpoložena, ravna s sinčkom na čisto določen način, kadar je normalna, se obnaša tudi do otroka normalno, ko pa je mrzla je tudi do otroka tuja. Mati ne vidi v sinu človeško osebnost, ki jo je treba postopoma voditi k človeški zrelosti temveč bitje, ki je v službi njenih bioloških zahtev.

Če se sedaj vrnemo k bestsellerju »Ljubčki svojih mater« vidimo, da približno ena desetina ameriških vojakov ni bila sposobna za vojaško službo in s tem za eno izmed osnovnih dolžnosti vsakega državljana, da brani svojo domovino. Ti fantje so bili pri svojih 19. letih duševno anormalni, niso bili usposobljeni, da bi izvršili eno izmed osnovnih nalog, ki jo ima vsak človek. Ker so bolehal na neurozah, ki so jih povzročile matere z napačno ljubeznijo, so bili proizvod napačne vzgoje.

Vsaka izmed teh mater bi bila silno užaljena, če bi ji kdo očital lastninsko, žrtvovano, gospodovalno, spolno pobarvano ljubezen. Vsaka izmed njih je prepričana, da tako rada ni imela še nikdar nobena mati svojega otroka, kakor ga je imela ona, četudi je naredila iz njega duševno bolnega človeka, ki ni bil zmožen za izvrševanje ene izmed osnovnih državljanskih dolžnosti.

Če bi namesto vojaške obveznosti vzeli kako drugo življenjsko nalogo, bi mogli ugotoviti isto: mnogo mladih ljudi je nesposobnih za izvrševanje določene naloge, ker so jih matere vzgajale v napačni ljubezni.

V. Dermota

BIVŠI GOJENCI

VELIKA DON BOSKOVA LJUBEZEN

MOČNA VEJA SALEZIJANSKE DRUŽINE

Bivši gojenci pripadajo salezijanski družini predvsem zato, ker so bili deležni sal. vzgoje, ki jim utegne dati pobude za razne vrste apostolskega delovanja.

Zadnji občni zbor salezijanske družbe še posebej govori o BG, ki so sad njenega vzgojnega poslanstva, in da le-to ni končano, ko zapustijo zavod, ampak da ga je treba še nadaljevati in razvijati.

Vzgojitelji morajo z BG vzdrževati stalne vezi. Po končanem šolanju pri nas naj jih spremljajo z nasveti, z iskrenim prijateljstvom, s stalno vzgojo in pomočjo, da bi globlje sodelovali z duhom in z delovanjem salezijanske družine v njenih lastnih ustanovah in krajevni Cerkvi.

Nove konstitucije naročajo salezijancem posebno skrb za BG, da bodo mogli kot pomemben del sal. družine ohranяти edinstvo duha, medsebojno bratsko bogatstvo in večjo apostolsko plodovitost (K 5).

Ob pomembnem jubileju 75-letnice prihoda salezijancev v Slovenijo želimo poglobiti stike z BG in njihovimi družinami. Načrtujemo razna srečanja, dneve molitve in poglabitve. Za najmlajše BG, ki so bili v Želmljem, je bilo srečanje na Trsteniku v letošnjem marcu. Prihodnja srečanja so predvidena v jesenskih mesecih.

Kdo je bivši gojenec?

O BG lahko trdimo, da so salezijanci. Poslušajmo don Boska, ki je 17. julija 1884 takole označil BG iz Valdocca (Turin): »Z imenom 'salezijanec' hočem označiti vse tiste, ki so bili vzgojeni po načelih tega velikega svetnika. Zato ste tudi vi vsi salezijanci.« Ta trditev je bila odmev besed, ki jih je pred štirimi leti povedal, ko je spodbujal svoje BG, da naj se povsod kažejo kot »dobri salezijanci«.

Jasno je, da tukaj naslov »salezijanec« ne obsega nobenega določene pravnega stanja. Tudi se ne da primerjati nazivu »salezijanski sotrudnik«. Z druge strani

pa se BG, ko postane sotrudnik, organično poveže z družbo, ki jo je ustanovil don Bosko. Ta naslov kot tak rajši ustvarja vez, ki jo smemo označiti kot življenjsko v meri, v kakršni se vzdržujejo prednostni odnošaji med bivšimi vzgojitelji in BG. Ta vez se kaže tu zelo tesno, ker je bila na začetku zamišljena po vzoru družinskih vezi. Za don Boska so namreč dečki, ki so prišli iz Oratorija, ostali sinovi in on sam se ni nehal smatrati za njihovega očeta.

Po njem se gojenci, ki pridejo iz salezijanskih hiš, imenujejo sinovi in »don Boskovi« bivši gojenci. Njihova zgodovina je zgodovina družine, ki še nadalje raste in katere organizacija se je uveljavila v teku let.

Don Bosko in BG

Na začetku je bil don Bosko, njegova osebnost in njegova vzgojna metoda, temelječa na prijaznosti, »dobrohotni ljubezni« in uporabljana v Oratoriju, vse pa v družinskem ozračju. Ta metoda, kakor je razlagal don Bosko v razpravi o preventivnem sistemu, ustvarja stalen vzgojni vpliv. »Opomini, s katerimi vzgojitelj po preventivnem sistemu posvari gojence, prav nič ne motijo prisrčnega razmerja med gojencem in vzgojiteljem, bodisi med vzgojo, bodisi po končani vzgoji. Vzgojitelj, ki si je pridobil srce svojega varovanca, bo imel vedno veliko oblast nad njim, ga bo mogel opominjati, mu svetovati ter ga celo posvariti tudi tedaj, ko bo že v službi kot uradnik ali v trgovini.«

Ne manjka pričevanj, da je ta vzgoja prinašala dobre sadove. Bilo je videti, s kakšnim veseljem je don Bosko sprejemal BG, kako se je z njimi dopisoval, poskrbel za srečanje s tem ali onim, jih včasih povabil na posebna praznovanja v turinskem Oratoriju.

Nekateri izmed teh bivših gojencev so bili škofijski duhovniki, večinoma pa so bili laiki, delujoči na vseh področjih civilnega in strokovnega življenja.

Don Bosko se je zanimal za svoje BG, za njihove družine, za

njihova opravila in njihovo krščansko življenje. Zgodilo se je, da je denarno podprl tiste, ki so bili v težavah. Z njimi je bil potrpežljiv in dober; nekateri so namreč postali tudi njegovi nasprotniki, potem ko so izkoriščali njegovo velikodušnost.

Svojo hvaležnost in ljubezen don Bosku so BG pokazali predvsem o priliki svetnikovega praznika (god), ki so ga slovesno obhajali vsako leto 24. junija. Ceria piše: »Ta praznik je bil zmago-slavje hvaležnosti za tiste, ki so živeli v Oratoriju; njim; so se kmalu pridružili v velikem številu tisti, ki so sicer bili daleč, pa so se tedaj čutili blizu v duhu.«

»Vi bodite luč, ki bo svetila med svetom«

Vedno bolj je naraščalo število BG. Začeli so se prvi sestanki BG, ki so vsako leto pošiljali delegacijo in čestitke na don Boskov praznik. Sestavili so tudi svojo godbo. — Don Bosko pa se ni dal prekositi v vljudnosti, zato je od 1876 dalje povabil vsako leto BG na družinsko srečanje pri svoji mizi. Najvažnejši trenutek je bil pri teh slavjih don Boskova napitnica. Bila je vesela, družinska, delikatna. Dobri nasveti, npr., da naj ostanejo dobri don Boskovi sinovi, niso nikdar izostali. Leto pozneje so ob istem prazniku sklenili, da naj se med BG ustanovi blagajna medsebojne pomoči. Leta 1880 je prišlo do novih odločb. Ker je naraščalo število udeležencev, jim je don Bosko predlagal dva ločena sestanka, enega za laike, drugega za duhovnike. Tako so pozneje delali do don Boskove smrti in še dalje. Na enem izmed sestankov dne 13. julija 1883 je don Bosko povedal besede, ki so bile značilne za bodočnost gibanja. Rekel je: »**Bili ste majhna čreda, ki je pa zrastle, zelo zrastle in se bo še pomnožila. Vi boste luč, ki bo svetila med svetom.**«

Zveza bivših gojencev raste

Tudi po drugih hišah, ki jih je don Bosko ustanovil po Italiji in drugod, so se BG spontano vračali in sestajali.

Srečanje bivših na Trsteniku

Leta 1888 so se BG v velikem številu vrnili v sal. hiše in se skupaj s svojimi vzgojitelji spominjali ustanovnika (umrl je don Bosko). Tako so nastala počasi **krajevna združenja**.

Leta 1889 je don Rua, prvi don Boskov naslednik, posredoval, da so pozvali BG posameznih hiš, da bi se povezali. BG so še nadalje obhajali junijski praznik in svoj spomin na don Boska prenašali

na naslednika (Rua), ki je bil zanje podoba nadalje trajajočega očetovstva. »Niti opazili nismo, da ni bilo več don Boska,« tako spričuje navdušen sodobnik.

Zveza BG je prerasla krajevne meje in porodila se je ideja, da so ustanovili mednarodno zvezo. Različna zborovanja in mednarodni kongresi so vedno bolj povezovali BG. Značilnost zborovanj je bila: edinstvo duha in čustev, čeprav so bili skupaj ljudje iz različnih krajev in zelo različnih socialnih okolij. Vsi don Boskovi nasledniki so bili pospeševalci zveze in povezovanja BG s salezijansko duhovnostjo.

Salezijanci med svetom

Don Bosko je hotel, da naj bi bili njegovi BG, člani njegove družine, salezijanci med svetom, tako da bi nadaljevali njegovo delo. Morali bi vsem dokazati, da je mogoče živeti kot **»dober kristjan in dober državljan«**.

Vrhovni predstojniki, ki so mu sledili, so priporočali svojim BG, naj delajo čast svojemu imenu. Vabili so jih, naj živijo po don Boskovem duhu in ga širijo okrog sebe v svojem družinskem, strokovnem in socialnem okolju.

Tako je npr. Ricaldone priporočal vsakemu, da naj se smatra, kjerkoli bo, predvsem v svoji družini, kakor da bi bil ravnatelj v majhni salezijanski hiši... Mnogi BG so hoteli še bolj povezano delovati v don Boskovem duhu in so se vpisali v ZVEZO SOTRUDNIKOV.

Z II. vat. zborom (po zaslugi Ziggiottija, še živečega bivšega vrhovnega predstojnika) so se BG še bolj zavedali, da se mora to sodelovanje s salezijanci razširiti na območje Cerkve in njenega vesoljnega apostolata. V ta na-

men statuti iz leta 1965 izjavljajo: »Bivši gojenci so laiki, ki se udeležujejo poslanstva Cerkve in hočejo pospeševati z besedo, življenjem in delovanjem krščansko poživitev sveta po naukih Cerkve in koncila.« To delovanje se izogiba političnega nastopanja. Tudi je treba pomniti, da to gibanje noče ustvarjati posebne Katoliške akcije poleg druge splošne. Le tako bodo ostali BG zvesti načelom, ki so jih dobili v don Boskovi šoli.

V kakšni meri BG ustrezajo v svojem vsakdanjem življenju, pričakovanju gibanja in svojih vzgojiteljev? Odgovor na to vprašanje je težek.

Don Bosko je bil v svojem času optimist. Leta 1884 je govoril: »Nekaj pa je, za kar se moramo iz srca zahvaliti Gospodu in kar mi je v največjo tolažbo, in sicer to, da povsod, kamor koli pridem, slišimo o vas dobre vesti; povsod se dobro govori o mojih bivših sinovih... To je čast in slava mojih zadnjih let.«

Albera, ki je bil priča njihove navezanosti na don Boska, je ob odkritju spomenika velikemu vzgojitelju dejal, da so **BG najlepši in najpristnejši spomenik don Boskovi slavi**.

To pa ne pomeni, da ni dveh vrst BG: tistih, ki bi jih mogli imenovati zveste, in drugačnih. Tistih, ki so zadovoljni z vzgojo v salezijanskih hišah, in tistih, ki se iz enega ali drugega razloga spominjajo predvsem pomanjkljivosti. Kljub temu se pa zdi, da pri večini prevladuje hvaležnost in ljubezen do don Boska in njegovih redovnikov (čeprav ti zadnji niso imeli vseh svetnikovih posebnih darov).

Tolažilni so konkretni primeri krščanskega in salezijanskega življenja BG. Mnogi ob nedeljah posvečujejo svoj prosti čas mladini svojega okolja, drugi se zavedajo, kako nekaj važnega je poklic, in pošiljajo fante v seminarišča ali pa se drugače apostolsko udeležujejo.

Salezijanska zgodovina res ni zaprta sama v svojo ustanovo. Prehaja med svet po številnih kanalih, bolj živih, kakor bi se moglo na splošno misliti, pogosto neznanih tistim, ki so na splošno odgovorni za zvezo. — Tudi pri nas v domovini nismo dovolj formalno povezani. Močan naj bo isti duh don Boska, ki nas vsakega po svoje sili, da kot boljši kristjani ne morda z besedo ampak s svojim globljim življenjem pričujemo v svojem okolju krajevne Cerkve.

JANKO NOVAK

NAŠE MISIJONARKE

Ali naj pozabimo na naše misionarke? Raztresene so po vsem svetu. Kristus jih je po don Bosku poklical, da bi razširile božji vinograd. Zvesto in neutrudno delajo že leta in leta. Včasih jim ostane zvest samo še Jezus. Zato ga ljubijo nad vse, v njem pa vse ljudi, posebno tiste, ki jim jih je poslal on v oskrbo. Pri vsem tem pa ne pozabljajo na svojo domovino. Saj so prav v njej po salezijancih zaslišale Gospodov vabeči klic. Pišejo svojim najmlajšim sestram na Bled, ki so zanje domovina, v njej pa izbrani vrt svete Marije Dominike, svoje ustanoviteljice:

Gospod jih je poklical po imenu; in so se mu odzvale, tukaj sem:

Bakan Veronika iz Dokležovja v Prekmurju, sedaj ravnateljica v Macasu v Ekvadorju.

Knez Kristina iz Boštanja pri Sevnici, sedaj v San Salvadorju v Centralni Ameriki.

Medvešek Terezija iz Sevnice, sedaj ravnateljica v Bandelu pri Kalkuti v Indiji.

Perovšek Ivana od Sv. Gregorja pri Ribnici, sedaj v Rio Gallegos na skrajnem jugu Argentine.

Ščančar Marjeta iz Beltincev v Prekmurju, sedaj v Rondonopolisu v Brazilu.

Špur Julijana iz Vač, sedaj v Uberlandiji v brazilskem Mato Grosu.

Ker nanje ne smemo pozabiti, poslušajmo nekaj njihovih prijaznih glasov iz pisem, ki so jih nekatere od njih pisale te zadnje čase.

*

S. Veronika Bakan je pisala za božič lani:

Oprostite, da vam tako dolgo nisem odgovorila na vaša tako draga pisma z vašimi novicami in z lepo fotografijo. Hranim jo v molitveniku in jo pogostoma gledam in občudujem nasmejane obraze, iz katerih sije veselje zaradi Bogu posvečenega življenja. Obkrožena je z belim snegom, ki me navdaja z veseljem in mi pomaga dvigati duha v goreči molitvi k Bogu in naši nebeški Mamići za vas, da bi vas ohranila vedno v tem salezijanskem veselju in posebno, da bi med mladino pridobile še veliko lepih in dobrih redovnih poklicev.

Jaz, hvala Bogu in naši dragi Mariji Pomočnici, se dobro počutim. Dela mi ne manjka, ker sem razen drugega dela odgovorna še za vodstvo hiše. Pogostokrat moram potovati v inspektorialni dom zaradi sestankov inspektorialnega sveta. Velikokrat obiščem tudi hiše našega misijona, ki so zelo razkropljene po pragozdu. Tja ni mogoče priti drugače kot z letalom in potem še po slabih, neuhojenih stezah.

V našem domu nas je osem sester. Posvečamo se katehizaciji v zavodu in v šolah, dvakrat na teden pa hodimo katehizirati mladino v oddaljene centre. Hvala Bogu, veliko dobrega lahko naredimo.

*

S. Terezija Medvešek je tudi pisala za božič lani:

Ne vem, kaj si mislite, ker vam nisem še nič pisala, odkar sem se vrnila v mojo drago Indijo. Saj razumete, koliko dela je po treh mesecih odsotnosti, čeprav so me sestre domačinke nadomestile bolj kot dobro.

Vsem se lepo zahvalim za prijaznost in vneto za misijone, ki sem jo čutila, ko sem bila pri vas na obisku. Hvala Bogu in vašim molitvam: potovanje nazaj je bilo kar prijetno.

Doma so mi sestre in gojenke napravile tako slovesen sprejem, kot bi ga mogoče naredile za vrhovno mater.

Sedaj smo bile zelo zaposlene zaradi konca šolskega leta: izpiti ipd. Si lahko predstavljate: 1200 učenk iz višjih razredov v naši hiši, potem pa sprejem 300 novih; če bi imele prostora, bi jih sprejele še več. Sedaj pa delo s pravico na božič: nad 250 paketov rabljene obleke, ki so jo darovali dobrotniki iz Evrope in Amerike.

Tudi sedaj v počitnicah, ki bodo trajale do 17. januarja, pride vsak dan nad 100 otrok v našo kapelico k maši. Največ je še poganov. Upamo, da bo naš trud obrodil svoj sad v prihodnosti.

*

S. Ivana Perovšek je pisala po božiču:

Čestitam vam in hvalim Boga za lep naraščaj poklicev. Želim, da bi se Hčere Marije Pomočnice

razširile po vsej Jugoslaviji in tako pospešile pobožnost do evharističnega Jezusa in Marije Pomočnice.

23. septembra sem praznovala 60-letnico svetih zaobljub. Prejela sem veliko čestitk. Prvo od vrhov predstojnice s podpisu vseh častitih mater vrhovnega sveta, od provincialke ustno, po telegramu in še po radiu. Tisti dan so prišli somaševati v naš zavod prevzvišeni gospod škof s tremi duhovniki. Bile so navzoče vse častite redovnice iz mesta, veliko bivših gojenk in drugih ljudi. So me slikali v cerkvi po svetem obhajilu: to sliko vam pošiljam. Npravili so tudi fotografijo z vsemi sestrami zavoda, ki vam jo tudi pošiljam. Vse to sem darovala v čast božjo in za zveličanje duš. Moja neprestana molitev je: zahvala in odpuščanje! Hvala za milosti — odpuščanje za vse grehe! Šele v zadnji dobi življenja se ceni milost svetega poklica, ker pride starost in onemoglost za delo, se pa zato duhovno bolj dela.

Na skrbi imam sedaj kokoši in vrt za zelenjavo. Tako imam vedno kaj dela, le počasi hodim. Imam trde roke in noge zaradi revmatizma.

Ljubljanski bogoslovci so mi tudi čestitali za praznike. Poslali so mi sveto pismo z barvnimi slikami — so prav zavzeti za misijone.

Letos smo praznovale 75-letnico našega zavoda.

*

S. Marijeta Ščančar je pisala ob novem letu:

Mir Gospodov naj bo vedno v naših srcih!... Kako je lepo, da četudi smo tako oddaljene, se nas vendar spominjate. Za vse sem vam iz srca hvaležna. Naj vam da Marija občutiti vse veselje, ki ga vi nudite nam misijonarkam!

Draga s. Frančiška: zagotavljam vam, da se Vas vsak dan s hvaležnostjo spominjam v svojih molitvah. Prepričana sem, da se tudi Vi spominjate te uboge misijonarke. Prosim Vas še posebno, da bi se v molitvi spominjali mojih dveh sester, ki sta bili v preteklih mesecih poklicani v Očeto vo hišo.

*

To so žene, ki zajemajo svojo moč v Kristusu, da bi lahko pomagale človeku v stiski. One ne vedo, kaj je osvobodilno gibanje človeštva, poznajo pa množico deklic, ki nosijo v svoji duši in na svojem telesu skupno ime Marija Dolores — tem pomagajo!

S. Darinka

MISIJONAR MAJCN NA TAJVANU

Ta veliki kitajski otok severno od Filipinov so španski zavojevalci v 16. stoletju, zaradi njegove rajске lepote, imenovali »Ljubki otok« — Formosa, Kitajci pa Tajvan — »Dišeči otok«. Sedaj je od celinske Kitajske neodvisna država. Domorodni prebivalci niso Kitajci, ti pa so danes v večini.

Naš véliki misijonar, ki ga je misijonski ogenj popeljal pred več kot 40 leti na Kitajsko, potem v severni, nato v južni Vietnam, se za trenutek ustavil v Hongkongu, sedaj »počiva« med svojimi vedno ljubimi Kitajci na tem ljubkem otoku. Spet je njegov vsakdanji jezik kitajski, spet mu pagode odkrivajo kitajsko dušo, ki so jo oblikovali veliki učitelji preteklosti: Lao-tse, Konfucij in učenci indijskega iskalca večnega miru, Buda. Od vsakega teh velikih mož, ki so živeli 500 let pred Kristusom ima Kitajec nekaj v svojem duhu in drži. Kristus jim po misijonarjih prinaša končni odgovor in svojo božjo moč na njihova najgloblja teženja.

Andrej Majcen takole pripoveduje v svojih pismih 5. decembra 1976 in 26. januarja 1977:

Začasno sem na Formozi, Tajvanu. Morda celo za daljši čas, če bom kot Jugoslovan dobil dovoljenje, da se smem tu ustaviti več kot šest mesecev. Zdaj so mi dali samo turistični vizum za 2 meseca. Zato lahko malo »pošpanciram« gor in dol po Formozi.

Za sedaj še nimam kakega posebnega dela, razen malo spovedovanja in še kaka pridiga. Moram čakati, da bom proti božiču šel v Lotung k dr. Janežu na operacijo: stvar je potrebna, sitna, boleča, nevarna pa ni, pravijo.

Sedaj sem v Tajnanu, kjer imamo tehnično šolo s 1200 fanti v višjih razredih. Opremljena je z najmodernejšimi nemškimi stroji. Vodi jo salezijanski pomočnik inženir. Ravnatelj zavoda je študiral v Italiji. Med bogoslovjem ga je na mojo prošnjo gmotno in duhovno podpirala tržaška Marijina družba. Za novo mašo so ga družbenice povabile v Trst, kjer je imel, kot je rekel, kratek govor v slovenščini. Zelo prijazno me je sprejel in me predstavil gojencem. Vsem sem se zahvalil v kitajščini. Gojenci imajo vsi

uniforme, da izgledajo kot vojaki ali miličniki v Ljubljani. Zelo so disciplinirani. Pri vsaki skupini fantov je en profesor, povečini salezijanec.

Te dni sem si ogledal tudi mesto Tajnan, ki je na jugu otoka. Ima menda čez 270 pagod in je prava budistična trdnjava. Katoličanov je zelo malo. Prebivalci so Kitajci in Tajvanci, ki govorijo svoje, težko razumljivo narečje. Toda mlajši znajo vsi kitajščino, ki jo tudi jaz že precej spet glodam — že 25 let je nisem govoril.

Pred kratkim je bil tu pri nas zastopnik vrhovnega predstojnika. Opravil je kanonično vizitacijo. Dejal mi je, naj kar tu ostanim, saj je podnebje dobro in na stara leta tudi še lahko kaj malega delam.

Na praznik sv. Frančiška Ksaverija sem skupaj z ravnateljem zavoda spremljal višjega predstojnika v tretje največje mesto otoka, Kaošjong. Vzeli smo vlak. Vsako uro so vsaj trije ali štirje, vedno polni. Vsak potnik ima določen sedež. Med vožnjo so nam prinesli čaja in brisačo, da smo si obrisali roke. Radovedno sem gledal skozi okno. Na eni strani sama težka industrija, posebno tovarne cementa, ki ga razpošiljajo po vsem svetu. Na drugi strani pa dobro obdelana polja. Pridelujejo zlasti riž, ki ga več kot polovico izvozijo, in sladkor, ki ga pridelajo takoj za Kubo. Občudoval sem tudi obširne kokošje farme. Pozneje sem obiskal velikanski športni in rekreacijski center. Več kot pol ure sem se vozil ob športno opremljenem jezeru. Vsepovsod najrazličnejša igrišča, natrpna z mladino. Kljub

ogromnosti, je vse okusno urejeno.

Cez dva dni bo Brezmadežna, naš salezijanski praznik. Za salezijanske sestre bom imel mašo in pridigo v italijanščini. Govoril bom o poklicu.

Prihodnje dni bom najbrž spet sedel na vlak in se odpeljal v Tajpej, glavno mesto Formoze — Tajvana, ki leži na severnem koncu otoka. Imel bom šest ur in pol krasne vožnje z brzovlakom. Od tam bom skočil v Lotung, da se podvržem operaciji. Dr. Janež me vabi, naj pridem. Le glejte, pravi, da boste za božič pri nas med slovenskimi misijonarji in misijonarkami. Hočejo pripraviti slovensko božičnico.

Na Tajvanu sta doma red in disciplina, pa tudi svoboda. Samo za verske zadeve niso navdušeni, vendar pa tudi ne nasprotni.

*

V Tajnanu sem se toliko odpočil, da sem lahko šel na operacijo v Lotung, kjer imajo kamilijanci veliko bolnico. Vesel sem bil, ko smo se spet srečali in pogovarjali o časih gospoda Kereca, ki jih je povabil na Kitajsko. Gospod dr. Janež iz Dolskega pri Ljubljani pa me je operiral v lepi novi operacijski sobi. Kakšna razlika z ubogo, pa čedno bolnico gospoda Kereca v Čaotungu in tole sedaj krasno opremljeno. Gospod dr. Janež je tisti legendarni, izvrstni slovenski kirurg misijonar, znan po celi Formozi po svoji praksi in tudi po svoji asketici. Živi brez plače, ubog in z vero v Boga in v talente, ki mu jih je Bog dal. Kamilijanci in vsi, ki ga poznajo ga kujejo v oblake. Jaz

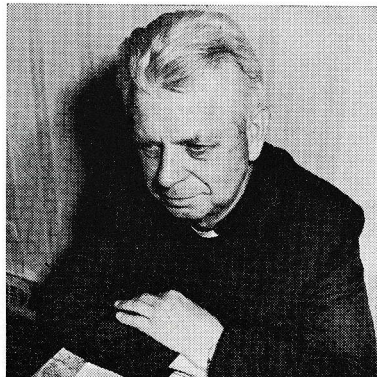
Salezijanska tehniška šola v Tajvanu na Formozi

LIK AVGUŠTINA JAKOBA

Ne morem se otresti strahu, ko se lotevam pisanja o možeh, ki imajo sive lase, življenje za sabo, številne postaje dejavnosti. Drznil bi si trditi, da je nemogoče podati lik Jakoba Avguština salezijanca, duhovnika, spovednika, ravnatelja, inšpektorja, župnijskega upravitelja, pastoralnega delavca, veroučitelja, kateheta, vzgojnega delavca. To je le brskanje po preteklosti, lovljenje podatkov, ugibanje. Nemogoče se je dotolči do vsebine, do življenjskih preizkušenj, do joka in radosti, nerazumevanj in pomembnih odločitev o sebi in drugih.

»Bila je služba drugim. Veselilo me je vzgojno področje človekovega delovanja, od tirocinija pred štiridesetimi leti, ko sem mlad delal med mladimi, do vzgoje bogoslovcev v povojnih letih in mladine na župnijah v Tomišlju in sedaj v Goričah na Gorenjskem. Bile so neizogibne težave, zlasti v povojnih letih. Tedaj ni bilo lahko zaupati v božjo previdnost, in vendar proti upanju je bilo treba upati. Vse se je dobro izteklo.«

Natančno 16 fantov je šlo iz Prekmurja leta 1926. Med njimi

tudi Jakob Avguštin. Fantje so šli. Bile so ugodnosti. Prekmurske domačije so bile revne, tudi njihovi sinovi. Jože Raduha, ravnatelj Martinišča v Murski Soboti jih je zbral. Odrinili so v Turin. Pridni so bili, bolj od Italijanov. Trda prekmurska zemlja jih je naučila garati. V nekaj mesecih je obvladal prekmurski Gusti iz Lipovec italijanski jezik. Dovzeten, pripravljen za vsako delo. Doštudiral je srednjo šolo in teologijo, posvečen v mašnika leta 1940 na Rakovniku. Potem so se zvrstile njegove delovne postaje: na Selu, na Rakovniku, v ljubljanskem semenišču za salezijanske bogoslovce. Leta 1954 je prevzel vodstvo inšpektorije. Deset let je oblikoval v mladih salezijancih don Boskovega duha, odločal, razmeščal, ocenjeval. Po treh letih službe v Vrhovnem svetu v Turinu je spet tri leta ravnateljaval zavodu in bogoslovcem na Rakovniku.

»Sedaj sem postal Gorenjec. Že peto leto župnikujem, tako pač kot vsak drug podeželski

župnik. Skrbim za versko vzgojo otrok, mladine in odraslih. Skrbim za lepoto božje hiše. Najprej je treba urediti prostor, prilagoditi ga je treba sodobnim koncilskim smernicam v bogoslužju. Verniki se tudi morajo v cerkvi dobro počutiti. Zdaj bomo elektrificirali zvonove, v doglednem roku bomo izplačali dolgove. Vedno me je osrečevalo, če sem lahko pomagal drugim. Osrečuje me tudi to, da povsod naletiš na dobre ljudi, ki radi priskočijo v pomoč, v denarju, s prostovoljnimi delom.«

Čas in ljudje, ki jim dodeljuje svoje pastoralno-katehetsko bivanje pod Storžičem, ga skrbijo. Toda on bo naredil svoje in v njegovih močeh je še veliko ustvarjalnosti. Tudi po 40 letih vzgojnega dela po salezijanskih zavodih in župnijah ni prišel v Goriče na oddih. Prišel je oznanjat božjo besedo, kot to počne toliko mladih duhovnih moči, ki jim je on oblikoval don Boskovega duha apostolata in molitve. Kot nekoč je tudi sedaj še vedno redkobeseden, toda preudaren in značajan. Veroval in zaupal je vedno v božjo previdnost. »V tem upanju je človek marsičesa zmožen, razveseljivo je in ustvarjalno. Bog odpira možnosti v nemogočih situacijah in človek je le orodje, vendar tudi tako odgovoren in samozavesten. V tem upanju se prilagajaš v socialne in psihološke razsežnosti časa in prostora, človeka in družbe. Po vojni je bilo tako rekoč razdejane salezijanskega dela, Previdnost je poskrbela za nove možnosti. Vse sile smo tedaj vložili v iskanje poklicev in za njihovo vzgojo; v to smo vložili vsa finančna sredstva. Bil je vedno večji dotok novih poklicev. Vsem smo hoteli pomagati. Večina teh ni mogla plačevati, le kakšno malenkost. Verovali smo v prihodnost naše družbe na slovenskih tleh, a kdor veruje, ta tudi zmaquje. Boa gre mimo človeških načrtov, raznih ideologij in drugih gibanj.«

Nekaj drobnih kamenčkov sem zbral, mozaika pa nisem ustvaril. To ni mogoče. O človeških odlikah nisem govoril. Morda bi mu bilo nerodno, kadar bi ga srečal. Prijazno sprejme svojega sobrata, rad je v družbi ljudi, predvsem don Boskovihi sinov, mladih in starih, pripravljen za kramljanje, za smeh in dobro voljo. Spoznanja, ki so jih rodile njegove življenjske izkušnje, pa so bogatejša kot jih more nuditi psihologija, pedagogika in sociologija in jih bežen zapis ne more zajeti v celoti.

sem torej z njim prebil božič in po božiču me je operiral. Operacija je lepo uspela. Zaenkrat sem v našem zavodu v Tajpeju na okrevanju ... (26. 1. 1977)

*

Ko je misijonar Andrej zvedel o smrti gospoda Logarja, je zapisal:

Lepe spomine imam na pokojnega gospoda Logarja, ki je popravljajl moje prve latinske vaje. Še se spominjam, kako je bil natančen; strani v zvezku so bile pravo rdeče morje, ker sem bil par let za drugimi v latinščini, ki je bila takrat trd oreh ... Naj počiva v miru tudi gospod Tkalec, ki je bil vedno v formi ... Jutri grem na duhovne vaje v Tajtung, z letalom čez hribe in doline proti južnemu koncu otoka ob Pacifiku, kjer so švicarski misijonarji betlehemiti. Tam bo priložnost,

da po nemško kako rečemo ... (5. 2. 1977)

*

Danes je že dva meseca, odkar sem bil operiran. Lahko rečem, da je že skoraj vse v redu. Sicer pa vsak teden pišem dr. Janežu, on pa meni in mi daje razna navodila. Imam tu še njegova zdravila, njegove cukrčke, kofetek, bu-dilko, in te dni mi bo spet nekaj poslal. Ima pa vedno toliko dela, da ne ve, kam bi glavo položil. Posebno nesreč je veliko in je potrebna hitra kirurška pomoč. Če pa je glava razbita, ni druge pomoči, kot da ponesrečenca priporočiš Bogu, da ozdravi in rešiš vsaj njegovo dušo.

Lep pozdrav od petkrat ali šestkrat 'zaflikanega' Revčka Andrejčka (28. 2. 1977).

Zbrala DAV in Stk

Jani Ravenko

SEJAVEC JE ŠEL SEJAT

Poklicno usmerjanje naših osnovnošolcev zavzema vedno večje razsežnosti. Priprave na poklic so vedno globlje in bolj organizirane. Ko govorimo o duhovniških in redovniških poklicih, tega ni. In vendar je to tudi poklic.

Nebogljeni so prvi koraki v nepoznan svet. Na pot se odpravijo le najpogumnejši, z jasnim ciljem in morda z večjimi ter zahtevnejšimi načrti kot njihovi vrstniki doma. Nekatere teh je povabil Dobri pastir, da bi šli v njegovo službo. Želijo postati duhovniki in redovniki.

»Poklic duhovnika in redovnika je zame nekaj velikega,« pravi eden od njih. »Pomeni mi edino pravo življenjsko pot, smisel in cilj mojega življenja. Duhovnik nadaljuje delo, ki ga je začel Jezus. Vsem ljudem prinaša blagovest.«

V luči prvih zmag

Po prvi odločitvi se začne dolga in naporna pot. Gre preko mnogih težav in zaprek. Raztrgati je treba marsikatero hlače, znova in znova meriti moči.

Vsakdanje življenje hodi svojo pot, kot po tekočem traku: zdaj šola, učenje, pa šport in zabava, liturgična opravila in kulturne dejavnosti. Dnevna opravila so določena, »življenje je dobro organizirano. Z drugimi se čutim povezanega in vsi smo kot ena družina.«

Dolžnosti ni težko izvrševati. »Rad opravljam vsako opravilo, ker vidim, da lahko pri vsakršnem delu bolje služim Bogu kot pa bi morda pri kakšni molitvi, ki je lahko še raztresena.«

Delovni dan poteka v lepem ritmu in hitro mine. Dela je dovolj, tako da sploh ni čas misliti na dolgčas. Dobršen del dneva izpolni šola in učenje, in še zatrjujejo: »Učenja nikakor ni

preveč.« In drugi: »Zame ga je ravno dovolj.« Poleg tega se lahko znanje pridobiva tudi z razmišljanjem, z branjem dobrih knjig, s posredovanjem družbenih občil. Vsega tega je dovolj, potrebna je samo dobra volja.

Drug važen sestavni del življenja je igra in razvedrilo. Tudi to je po don Boskovem vzgojnem programu eno važnih vzgojnih sredstev. Vzgojitelji se tega dobro zavedajo in s pridom uprabljajo.

Končno, kateri mlad človek ne ljubi športa? — »Mislim, da je igra kar precej potrebna. Pri njej sproščam telesne moči, pridobivam pa novih spodbud za učenje in duhovno poglobljanje. Služi mi lahko tudi za sporazumevanje med tovariši.«

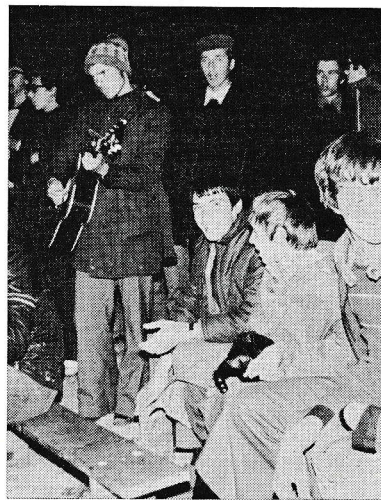
Z roko v roki

Bratje ali tovariši. Vsak dan se je treba odločiti ali boš ostal zgolj na ravni sodelovanja ali pa ti bodo ljudje, ki živijo ob tebi, pomenili kaj več. »Morali bi biti kot bratje ene družine,« pravijo fantje kritično. »Človek že po navadi hrepeni, da ima nekoga, ki mu lahko zaupa.« To je lahko vrstnik v šoli ali starejši brat, predstojnik, z večjimi izkušnjami. »Skušajo nam biti vzgojitelji in dobri svetovalci. Predvsem nas hočejo pravilno poučiti, kako bomo gradili lepšo bodočnost. Nadaljujejo delo staršev in se skupaj z nami trudijo, da bi spoznali božjo voljo.« Medsebojna povezanost se utrjuje tako v šoli kot tudi pri skupni mizi in igri.

In ne na zadnjem mestu se življenje v tej skupnosti bogati z

duhovnimi vrednotami. Bogatijo drug drugega, vse pa vodi Duh, ki zna mlada srca ogreti za tako delo. »V vsakdanjem življenju so duhovne vrednote dovolj prisotne. To so predvsem vsakodnevna maša, obiski Najsvetejšega, redne duhovne obnove.« Vsak se po svojih močeh trudi, da sodeluje pri pripravi. Vsi se navdušujejo za apostolsko delo in neredki želijo posnemati naša velika apostola Knobleharja in Barago.

Niso zadovoljni z doseženimi rezultati. Čutijo, da bi se tudi na tem področju dalo še marsikaj narediti.

Po vsem tem bi res kaj čudno izzvenelo, da se lahko tudi v takšnem vzdušju pojavijo kakšne težave, dvomi. In vendar lahko pride tudi do tega. Fantje so pripravljani na vse. Vedo, kam se je treba obrniti. Pogovor s predstojnikom je lahko dober izhod v kakšni dilemi in pa predvsem odkrit pogovor s spovednikom lahko vrne mir v morda malo vznemirjeno notranjost. »Za težave in probleme sploh nisem v skrbeh, da jih ne bi mogel rešiti,« je dejal eden izmed fantov, »zmeraj mi lahko priskoči na pomoč spovednik, s katerim se lahko zelo veliko pomenim.«

Sicer pa je zavodska kapela vedno odprta. Tam se problemi najlažje rešujejo.

Takšni so. Mladi, navdušeni, nasmejani in nemalokrat navihani gojenci-pripravniki, ki se v naši srednji šoli pripravljajo na prihodnje delo in spoznavajo pot velikega predhodnika, tistega, katerega pot je zgled vsakemu.

Kristus vabi in zagotavlja.

aran

ŠEPET NOTRANJEGA VSEMIRJA

Bili smo med svetom,
Bog se je ozrl na nas
in nas pripeljal v Želimplje.
Še rajši pravimo: božja previd-
nost nas je usmerila na to pot.

Glejte, kakšno ognjišče ljubez-
ni si je Bog pripravil v nas!

Več ali manj takšen je reper-
toar naših pogovorov, debat in
navodil.

Prav pa je, da včasih skrenemo
iz teh, včasih morda idiličnih
okvirov splošne poklicanosti, v
'skrivno kamrico' posameznikov,
ki so na tej poti za Gospodom.

Bog nas je poklical, vsakega
na svoj način. Enemu je poslal na
pot duhovnika z vedrim in vese-
lim obrazom, drugi se je že kot
otrok navduševal za ta poklic,
toda ta sadika je bila potrebna
nege, saj je otroški ideal v njem
začel kopneti.

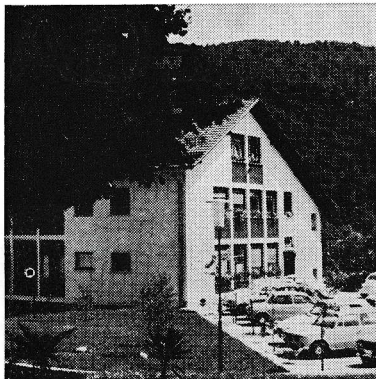
Spet drugi je srečal Gospo-
dovo povabilo v smrti dobrega
duhovnika: Videl sem, da je ljud-
stvo brez duhovnika. Kdo jim bo
zdaj oznanjal Kristusa?

V ozadju vseh naših odločitev
je bila skrita Njegova volja, Nje-
gov namen.

Že zelo zgodaj sem čutil v sebi
veselje do duhovništva.

Kakor mlademu Samuelu, tako
je bil tudi nam poslan Gospodov
klic. Govoril nam je, kaj je naše
delo. Dobro vemo za svoj cilj.

Preseneča me to življenje, ki je
tako lepo usmerjeno k istemu
cilju, ne neha ponavljati eden iz-

med nas. Vsi se pa tudi zaveda-
mo, da je naš poklic hoja po
tanki brvi, po robu prepada.

Zame se je v Želimpljem začelo
novo življenje, se ni bal priče-
vati eden od prijateljev, pa če-
prav se sivih dni v tem obdobju
ni manjkalo.

Vsakdo se mora na tej poti
spoprijeti s samim seboj, s svo-
jimi značajskimi hibami. Z eno
besedo, služiti si kruh z orodjem
duhovnega življenja ni lahko.

Kdor hoče za Gospodom, se
mora odpovedati samemu sebi in
vzeti svoj križ na rame. Šola tega
križa in te hoje za njim je v okvi-
ru naše vzgoje, posebno noviciat.

Lom s svetom ni dogodek, am-
pak dolgotrajno dogajanje, nam
spregovori Prijatelj s tem svojim
križem na rami. Kristus je napo-
vedal svojim učencem prezir, za-
smeh in preganjanje. Večkrat smo
med svetom sprejeti z zasmeh-
om, naši nekdanji sošolci in pri-
jatelji ne razumejo našega ko-
raka.

Ugovori mi pomagajo, da se
potopim sam vase, spet razmiš-
ljam o svojem poklicu in se utrju-
jem na tej poti.

Vsakdo ima svoj poklic. Moji
sošolci gredo za poklicem, ki so

si ga izbrali, tako sem si tudi jaz
izbral svojega, v katerem čutim
veselje, kot oni čutijo veselje v
svojem.

Drugi ga potrjuje: Nisem se od-
ločil za ta poklic, ker bi zavračal
njihovo življenje, cenil pa samo
duhovniško, ampak zaradi Kristu-
sa, da bi z njegovo močjo vse
brate enako ljubil in jim po-
magal.

Na pot pojdite brez mošnje in
brez palice, nas opozarja Kristus.
V glasu svojega Prijatelja zasli-
šim don Boska: Sploh mi ni važen
denar, predvsem hočem skrbeti
za duše.

V našem zavodskem življenju
je polno prijetnih dogodkov, ki
nas tesno povezujejo med seboj.
Vsi smo tesno povezani, saj gre-
mo za istim ciljem. Ob vprašanju
kaj je bilo za koga najsrečnejše
in kaj najtežje v tem oblikoval-
nem obdobju, vsak odgovarja le
na prvi del vprašanja.

Na tej poti ne doživljam raz-
očaranj, temveč se počutim sreč-
nega. Kar je bilo žalostnega pa
človek hitro pozabi, se hitro nek-
do izmuzne. Srečen sem, ker se
lahko z mnogimi o vsem pogo-
vorim in dobim dobre nasvete.
Po vsakem pogovoru se čutim
srečnega, pripravljenega za nov
polet. Najsrečnejši so zame ne-
kateri prazniki s pripravo: don
Bosko, srečanje s starši, izleti,
duhovne vaje. Najbolj srečen
sem, ker imam možnost igrati in-
strumente in vanje izlivi svoja
občutja in se tako z glasbo pri-
bližati mladim.

Skoraj vsakega izmed nas pre-
seneča odlična vzgoja.

Ta sistem vzgoje je zelo pri-
meren. Vse gre vzporedno, to je
najboljše, za kaj drugega bo že
še kasneje čas. Take vzgoje bi
moral biti deležni vsi mladi. Vsi
so deležni družinskega življenja,
ki ga je tako priporočal don
Bosko. Tu se učimo delati in na-
črtovati ekipno. Tako polna za-
poslenost je zelo koristna, saj se
tako vključujemo v skupnost de-
lovnih ljudi, je prepričano pove-
dal eden izmed prijateljev. Tudi
skupno načrtovanje sem tu srečal
prvič, mislim, da drugače ne bi
šlo, se v imenu nas vseh oglasi
drugi.

Zadovoljni smo končali to naše
kramljanje, saj smo vsi postali
bogatejši. Le rahlo smo skušali
odgrniti zaveso, za katero vsakdo
skriva zaklad svojega poklica.
Vse bogastvo njegove duhovni-
ške poti še vedno ostaja nedo-
tahnjeno, zapahnjeno s sklenje-
nimi rokami, ki se vsak dan dvi-
gajo k Bogu.

Pogovor novincev

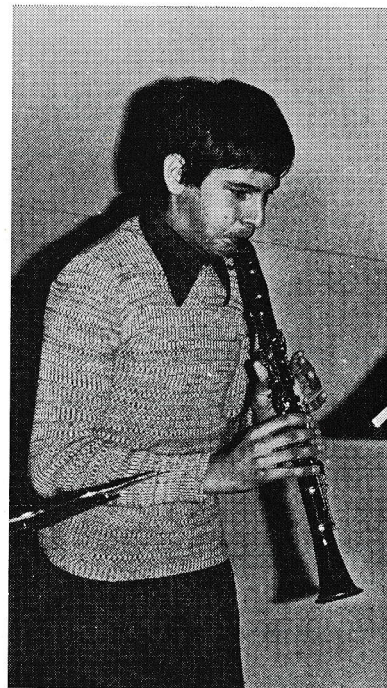
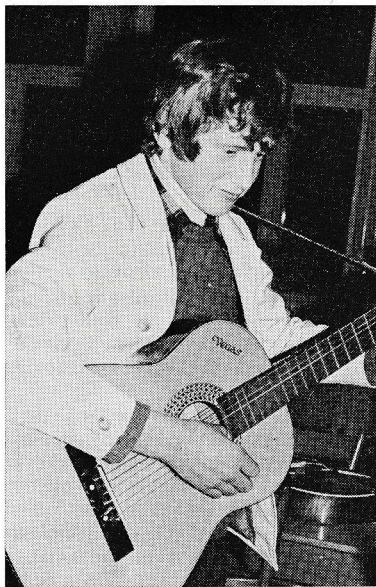
IZ ŽELIMLJEGA

GLASBENI KVIZ

V torek 5. aprila smo v Želimljem zaključili tretjo šolsko konferenco in obenem »glasbeno leto«. Za to priložnost smo pripravili nastop vseh, ki so med letom vadili instrumente. Tako je vsak dokazal, da ure, ki jih je porabil za glasbo, le niso bile izgubljanje časa.

Po končani šolski konferenci smo se zbrali v preurejeni obednici. Najprej je komentator Bogdan Kolar povedal, da nam je kljub večjim in manjšim težavam le uspelo pripraviti to srečanje — pokaži kaj znaš.

Nato je pozdravil profesorja glasbe, ki že več let prihaja kljub preobilnemu delu, in s potrpežljivostjo uči, včasih precej »trde glave«. Matija Horvat in Drago Razboršek sta se že prej opravičila, vsem učencem pa zaželela veliko uspeha in kar najmanj treme.

Za tem je pozdravil vse domače inštruktorje, posebej tiste, ki prihajajo iz rakovniške skupnosti.

Za uvodno ogrevanje so nam sobratje zaigrali slavnostno korajžo, da bi dali »korajžo« mlajšim. Sledil je pester izbor raznovrstnih skladb. Nastopali so posamezniki, dueti, in ansambla. Mnogi so nas prijetno presenetili z odličnim igranjem. Seveda je skoraj vsakega spremljala večja ali manjša trema, ki je pripomogla, da je kdo tudi improviziral. Vseeno, četudi se je sem pa tja zataknilo, je bilo poslušanje še posebej zanimivo. Za konec programa v obednici so novinci zaigrali dve pesmi na jazz. Po dvournem sporedu smo se preselili v cerkev k maši, ki so jo spremljali igralci na orglah.

Zares dolgočasno treniranje prstov in spomina le ni bilo zaman.

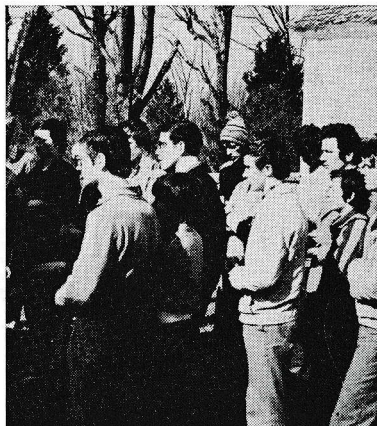
SPOKORNO ROMANJE

V četrtek, 17. marca, je vsa želimeljska družina peš poromala na Žalostno goro nad Preserjem. Tudi na tak način smo se hoteli bolj pripraviti na praznovanje velike noči. 50 km dolgo pot smo v veselju in navdušenju kar »pretekli«. V cerkvi sv. Lovrenca pri Jezeru smo se še posebej spomnili tukaj preminulega mladega sobrata Janeza. Višek smo doživeli ob postajah križevega pota, ki so razvrščene po obzidju zu-

naj cerkve. Ob posameznih postajah smo prisluhnili razmišljanju in v tihi molitvi in ob petju hodili za Kristusom obloženim s križem. Nato se je ob cerkvi razvil drugi del srečanja, globoko srečanje med seboj, ki pa je bilo samo nadaljevanje prvega — srečanja s Križanim.

Več kot zadovoljni smo se vračali med njivami in travniki; malo utrujeni, toda še bi pripovedovali, poslušali, molili in pokramljali s kmeti na polju.

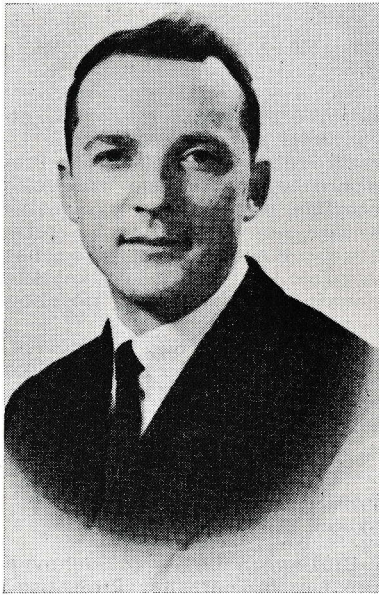
nš

V KRISTUSOVI LUČI

SOTRUDNICAM

V SPOMIN

V spomin na Francija Selaka — salezijanca

Jutri bo nedelja? — Da, tiha nedelja, mu je odgovoril bolničar. Zame je dan vstajenja! je pritrdil bolnik.

Ko je potem v nedeljo zjutraj želimeljski zvon vabil k prvi maši — obhajanju vstajenja — je Franc Selak že vdihnil večnost.

Rodil se je na Konjskem v župniji Boštanj pri Sevnici. Preživel je vsega skupaj 49 let na zunaj nič kaj vidnega življenja.

Kot mlad fant je zahajal v salezijanski oratorij na Radni, se še bolj približal don Bosku na Rakovniku med vojno, leta 1947 pa je v Turinu kot sobrat pomočnik za vse življenje dal vse svoje moči salezijanski družbi.

Vedno vesel, tenkočuten in optimističen, je povsod opravljal službo darovanja in prinašalca vedrine.

Njegovo bolničarstvo in harmonika v rokah ter ljubezen do planin so le zunanji izrazi njegove zavidljive duhovnosti.

Leta 1968 je prevzel službo šoferja na apostolski nunciaturi v Beogradu.

Tudi tu je zapustil nepozabne vtise kristjana in redovnika.

Lani je moral na operacijo, nato je bil bolniške nege deležen v Želimljem.

Sredi najhujših bolečin je vzkliknil: Oče, zgodi se tvoja volja ...!

To so bile tudi njegove zadnje besede.

Potem ko je noč dobesedno 'prečul v molitvi', se je zjutraj 27. marca preselil v dan, ki ne mine.

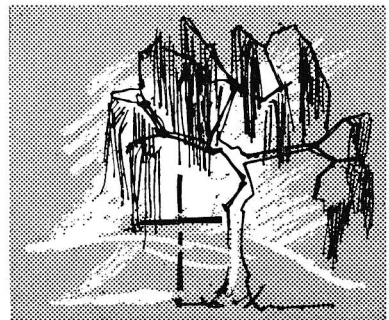
Pogrebne obrede je 29. marca vodil ljubljanski pomožni škof dr. Lenič. V homiliji se je navdihoval ob pšeničnem zrnu, ki umrje, da obrodi. Vsi pa smo ob tej smrti in pogrebu jasno zaslutili, kako umira pravični in kako za Kalvarijo nenehno sveti luč nebeškega raja.

St. Hočevar

MICKA PERKO je sklenila svoje tiho življenje in se preselila h Gospodu. Dolga leta je živela v zatišju Seničnega v župniji Križe pod Kriško goro. Slutila je, da ji pojemajo moči, zato si je pripravila pogrebno obleko in dobesedno sedla v naslonjač ter mirno za vedno zaspala. Umrila je v 76. letu starosti. Za bogato življenje molitve in daritve naj ji bo plačilo sam Gospod. — Malči P.

TEREZIJA ZUPANČIČ (9. 11. 1892 — 14. 1. 1977) je bila doma iz Loč v župniji Dobova. Svoja zadnja leta življenja je preživela v domu počitka na Poljanah. Hudo je trpela kot astmatični srčni bolnik. Zelo vdano je prenašala trpljenje in se rada povezovala z rakovniško Marijo Pomočnico. Tudi takrat, ko ni mogla več na Rakovnik, je v duhu ostala povezana z nami. Veliko dobrega je storila za poklice z molitvijo in trpljenjem. Svojo dolgoletno bolezen, saj je dočakala 85 let, je prenašala zelo bogovdano. — J.N.

ANTONIJO LOVRENČIČ (22. 4. 1889—27. 1. 1977) smo pokopali na Žalah v Ljubljani na praznik Janeza Boska, 31. januarja letos. Bila je velika častilka svetnika mladih in dobra sotrudnica. Gospo Antonijo je odlikovala izredna srčna dobrota in ljubezen do slovenske pesmi. Rada je pomagala revežem in prispevala za lepoto božje hiše, kjerkoli je bila potreba. Še v svojem 88. letu je bila delavna in sveža. Gospod naj ji bo plačnik za njena velika dobra dela. — M. Jurčak.

IZ DRUŽINE MOLILCEV ZA POKLICE

»Glede molitve za poklice je z menoj tako: zmeraj sem zelo zaposlena. Vstanem ob petih. Popolzem krave, odnesem mleko, potem grem v tovarno, kjer sem v službi. Popoldne me čakajo gospodinjska opravila. Če le morem, grem zvečer ob 6. uri k maši. Ker sem zelo pozabljiva, mi je mož obljubil, da me bo vsak dan spomnil, da bova skupaj molila.«

(Gorenjka)

»Hvala za vašo pozornost, da nam sproti vsak mesec sporočite molitvene namene. Saj veste, človek vse sproti pozabi. Tako pa z vašo pošto lažje vse dobro in slabo darujemo za duhovniške in redovniške poklice. Vaše pismo namreč damo na omaro v kuhinji in tako se večkrat spomnim, ko ga vidim. Pa tudi možu ga dam prečitati: če je slabe volje, ga opozorim, naj se premaga v ta namen...«

(Novomašnikova mati)

»Ne morem veliko moliti, ali iti vsak dan k maši. Rada pa stopim v cerkev pred ali po službi, da kaj zmolim. Prav tako med dnevom, ali na poti, molim za vse te velike namene Cerkve...«

(Uslužbenka — Ljubljana)

»Samo eno si želim, da bi le mogla in znala prav moliti, tako da bi bilo Bogu všeč in bi uslišal naše prošnje in nam poslal mnogo dobrih in gorečih duhovnikov...«

(Samska iz Pomurja)

»Molitveni namen za marec mi je všeč. Tudi jaz bi rada kaj pripomogla, da bi pri nas doma živela družinska molitev. O tem se pogovarjamo tudi pri verouku... Povsod bom skušala biti čim boljša, posebno sedaj v postnem času!«

(Osmošolka z Dolenjske)

*

Odmev na duhovne vaje sotrudnic

»Nikoli se ne bom mogla Bogu dovolj zahvaliti za tako velike milosti, ki nam jih je delil v dneh duhovnih vaj.«

Tako piše gospa K. Š., ki je letos pred tiho nedeljo opravljala duhovne vaje skupaj z drugimi sotrudnicami, in nadaljuje: »Meni pomenijo duhovne vaje zelo ve-

liko, največ v življenju. Res sem se pripravljala na te duhovne vaje s tako vnemo, kot še na nobene, pa se mi zdi, da ga človek le kaj polomi...«

Ko bi znala opisati to srečo duhovnih vaj! Vse smo bile zelo zadovoljne, že zaradi lepega kraja in vremena, pa dobre postrežbe. Vse to je prav gotovo tudi pripomoglo k lepšemu vzdušju, da človek lažje dojema božjo besedo. Največ mi pa pomeni tisti globok stik z Bogom. Tu se mu popolnoma predaš, z vso dušo. Vse težave mu izročiš in poslušas samo Njega: kakšni bi morali biti, kaj odvzeti in kaj dodati, da bo naše življenje lepše, bolj popolno, bolj duhovno. Tam spoznaš, kako te Bog rad ima, ker je neskončna ljubezen. To je nekaj čudovitega!

Po duhovnih vajah se počutim tako srečna, povsod kamor grem, čutim, da me Bog spremlja. V teh dneh (veliki teden) smo imeli župnijsko duhovno obnovo. Zopet se je nadaljevalo duhovno srečanje. Nobene pridige nisem zamudila, hvala Bogu. Kako sem srečna, da mi Bog daje tako velike milosti!

Hvala Bogu za vse to, da mi je dal take velike možnosti, da lahko hodim za Njim! Pa tudi hvala za vse težave, ki sem jih imela in jih še imam, da tako lažje spoznam Kristusovo trpljenje, ki se je žrtvoval za odrešenje človeštva...«

Hvala vam, duhovni voditelj, da ste nam v teh dneh toliko lepega povedali! Bog daj, da bi znale vse to ohraniti in skušale živeti. Hvala vam!«

*

Kako gledajo na našo 75-letnico

Na povabilo k srečanju molilcev za poklice in prijateljev don Boska, sem prejel me drugimi tudi tele vrstice:

»Zelo rada bi prišla na srečanje kot resnični in iskreni prijatelj salezijancev, oziroma kot del vas samih. Saj se tako tudi počutim in iz vse duše — kolikor morda ne bi bila — želim postati. Toda nikakor ne bi prišla kot dobrotnica, če bi kdorkoli omenil tiste »groše«, ki so bolj meni v tolažbo kot vam v korist. So samo izraz hvaležnosti, naklonjenosti, pripravljenosti, prijaz-

nosti in ljubezni do vas vseh, dragi, dobri, plemeniti ljudje.

Saj pravzaprav smo mi vaši dolžniki in bi vam radi zdaj ob **75-letnici prihoda v Slovenijo** izrazili globoko hvaležnost. Predobro se spominjam iz svojih otroških let lepih rakovniških Knjižic, npr. »Dvojni sad«, Vraže, Šilce pelinkovca, itd, ki so nas vzgajale v trdne značaje, kakršne današnji čas še prav posebno potrebuje.

Naj vam dobri Bog povrne vse, vse! Med letom se bom z veliko hvaležnostjo še večkrat spomnila na to.«

P. J.

*

Prosrite Gospoda žetve! Skupni dan molitve

Družina molilcev za duhovne poklice je narastla. Prek tisoč nas je!

Mar se ne spodobi, da se naše molitve združijo v eno molitev, naši glasovi v en glas, naše žrtve v eno ŽRTEV?

Zato se bomo v soboto 21. maja sešli na Rakovniku pri njej, ki je POMOČ KRISTJANOV. Če nas je branila nekoč, tudi danes njena pomoč ne poide.

Ob 10.00 se srečamo v cerkvi. Vrhunec dopoldneva bo maša. Somaševanju bo predsedoval škof, dr. Stanislav Lenič. Kosilo **prinesemo s seboj** — tega dne bomo romarji — in v preprostosti zaužili telesne dobrine. Po kosilu bomo ob Materi neutrudno prosili Gospoda, naj kliče in ribari.

»Množice se mi smilijo!« pravi Jezus. Tudi nam...?

Zato se bomo udeležili dneva skupne molitve na Rakovniku in »prisilili« Gospoda, da bo po svojih izvoljenih med nami.

Salezijanski misijoni po abecedi

SIRIJA

**POVRŠINA — 185 TISOČ KV. KM
PREBIVALCEV — 6 MIL. IN POL
KATOLIČANOV — 179 TISOČ
V ODSOTOKIH — 2,8**

Glavno mesto je Damask. Blizu tega mesta se je nenadoma spreobrnil apostol Pavel. Nekoč je v Siriji cvetelo krščanstvo. Sedaj je prebivalstvo že nad tisoč letovečini muslimansko. Dolgo stoletij je pripadala Sirija Turčiji, po prvi svetovni vojni je postala francoska kolonija. 1936 je postala neodvisna država.

Salezijanci delajo v Alepu od leta 1948: imajo obrtne šole in oratorij. Hčere Marije Pomočnice oskrbujejo dve bolnici in eno šolo.

SWAZILAND

**POVRŠINA — 17 TISOČ KV. KM
PREBIVALCEV — 421 TISOČ
KATOLIČANOV — 38 TISOČ
V ODSOTOKIH — 9**

Swaziland je država na vzhodu Južnoafriške republike in meji na Mozambik.

Salezijanci imajo nekaj šol od leta 1953 za domačine, črnce.

ŠRILANKA

**POVRŠINA — 66 TISOČ KV. KM
PREBIVALCEV — 13 MILIJONOV
KATOLIČANOV — 954 TISOČ
V ODSOTOKIH — 7,4**

Šrilanka je novo ime za nekdanjo angleško kolonijo Ceylon. Otok je naseljen s Tamilci in Singalci. Po veri so večinoma ali budisti ali hinduisti.

Salezijanci so na otoku od leta 1956 in delajo v različnih vrstah šol. Imajo tudi šolo za svoje poklice.

TAJSKA

**POVRŠINA — 514 TISOČ KV. KM
PREBIVALCEV — 35 MIL. IN POL
KATOLIČANOV — 155 TISOČ
V ODSOTOKIH — 0,4**

Tajska pomeni 'deželo svobodnih ljudi', saj ni nikoli bila kolonija nikogar. Večina prebivalcev spada k etnični skupini Taj, po veri so budisti.

Evangelizacija se je pričela že od leta 1500 in obdobje doživela huda in tudi krvava preganjanja.

Sedaj je misijonska dejavnost krščanskih cerkva tolerirana. Oblast ceni šolsko in vzgojno dejavnost misijonarjev.

Salezijanci so prišli na Tajske leta 1927. Leta 1930 jim je Sveti sedež poveril v upravo ves polotoški del Tajske, dolg 1435 km. Naslednje leto so se salezijancem pridružile še sestre salezijanke. Ta misijon tvori danes dve samostojni škofiji.

Na Tajskem se salezijansko delo razvija v dveh inspektorijah s 93 misijonarji in 10 hišami. Salezijank je 54, delajo v 6 hišah. Posvečajo se predvsem šoli.

Leta 1959 so salezijanci odprli bolnišnico za gobavce. Leta 1969 so že lepo urejeno škofijo na severu prepustili domačinom, sami pa so začeli znova vse delo v južni škofiji s centrom v Surat Thani, ki obsega 76 tisoč kv. km s 4 milijoni prebivalci in samo 4 tisoč katoličani. Razsejani so po 9 misijonskih šolskih centrih.

Na Tajskem je nekaj časa delal naš sobrat pomočnik Jože Kramar, dolgo let pa Jože Bevc, ki sedaj upravlja misijonski muzej na Colle don Bosko pri don Boskovi rojstni hišici.

TAJVAN

**POVRŠINA — 36 TISOČ KV. KM
PREBIVALCEV — 14 MIL. IN POL
KATOLIČANOV — 305 TISOČ
V ODSOTOKIH — 2,1**

Tajvan imenujejo evropejci Formozo, kakor so temu velikemu otoku dali ime prvi osvajalci Španci, in pomeni 'ljubka'. Potem so otok zavzeli Nizozemci, za njimi pa Japonci. Sedaj je to neodvisna kitajska država, ločena od celinske Kitajske. Prebivalstvo je sedaj povečini kitajsko, po veri pa budistično ali konfucijansko. Evangelizacija se je pričela na koncu prejšnjega stoletja, a ni uspevala vse do zadnjega časa, ko se je položaj za krščanstvo obrnil na bolje.

Salezijanci imajo dve hiši z veliko moderno šolo za elektrotehniko, župnijo in mladinskim centrom.

Hčere Marije Pomočnice tudi delujejo na Tajvanu.

TIMOR PORTUGALSKI

**POVRŠINA — 15 TISOČ KV. KM
PREBIVALCEV — 615 TISOČ
KATOLIČANOV — 180 TISOČ
V ODSOTOKIH — 29,3**

Portugalski Timor je vzhodni del istoimenskega otoka. Spada k 3 tisoč indonezijskim otokom. V tem delu so Portugalci že od leta 1586. Prebivalci so Indonezijski, po veri animisti: častijo naravo in rajne. Evangelij še ni našel globokega odziva pri teh preprostih ljudeh, uklenjenih v praznovrje.

Salezijanci delajo na otoku od 1927 v treh postojankah med najbolj primitivnimi ljudmi v notranjosti otoka.

TUNIS

**POVRŠINA — 164 TISOČ KV. KM
PREBIVALCI — 5 MIL. IN ČETRT
KATOLIČANOV — 30 TISOČ
V ODSOTOKIH — 0,6**

Tunis je severnoafriška država. Blizu današnjega Tunisa-mesta je bila nekoč znamenita Kartagina. Krščanstvo je bilo nekoč cvetoče. V 7. stoletju so današnji Tunis preplavili Arabci in islamizirali deželo.

Salezijanci so prišli v Tunis 1894 in odprli nekaj centrov s šolami za italijanske in francoske emigrante. Kmalu za salezijanci so prišle tudi Hčere Marije Pomočnice.

Ker so bili pred nekaj leti emigranti teh dveh narodnosti izgnani, so tudi salezijanci zapustili Tunis.

ALI GA POZNATE?

ČRTICE IZ DON BOSKOVEGA ŽIVLJENJA

Glej, saj to je ključ od mojega kovčka, je ves začuden dejal don Canelli.

Pokrov se je odprl in don Bosko je pred vsemi navzočimi s čarobno palico in z dolgimi kleščami izvlekel preslavni plašč ter ga pred strmečimi očmi njegovega gospodarja naširoko razprostrl.

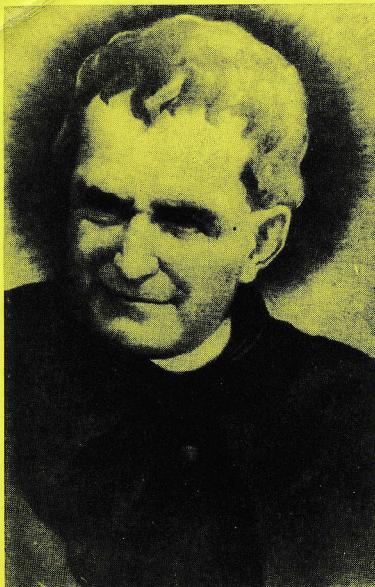
Kako so se vsi krohotali in režali. Cafassa so od smeha zalile solze in je dejal:

Za božjo voljo, pojdemo stran, če ne, bomo od smeha počili.

*

Že od vsega začetka svojega uspešnega apostolata si je don Bosko prisvojil besede svetega pisma: Šala beli človeku življenje in smeh je neusahljiv vrec zdravja.

Fr. De la Hoz — V. Dermota

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

34. Kako je don Bosko z večjim uspehom kot bajeslovni Orfej znal z muziko loviti duše

Oratorij se je vedno bolj utrjeval in don Bosko se je iz dneva v dan bolj oprijemal svetniški čar apostola mladine.

Poln domislic je nekega lepega pomladanskega jutra popeljal svoje fante k Marijinemu svetišču Matere božje na Stebru na desni strani Pada, malo več kot uro hoda od Valdocca.

Najeli so tri čolne, jih slovesno okrasili in zgodaj zjutraj zapluli navzdol po Padu, kraljici Padske nižine. Veslači so krepko udarjali ob vodo, fantje so v živahnem razgovoru žvrgoleli kot ptički. Krmarji so zavozili v sredo reke. Kar je don Bosko s svojim močnim in lepim glasom začel peti znano nabožno ljudsko pesem. Kot bi mignil je iz grl več kot dvesto fantov donela hvalnica Materi božji.

Prijetno sonce jim je sijalo v obraze. Svetlozeleno mlado listje jih je obdajalo od vseh strani. Na obali so cvetele in pisani preprogi cvetlice. Sladek vonj jasmína, ki je bahato razprostiral svoje bele veje na bregovih, je

plaval nad površino reke. Na obeh straneh Pada so perice prekinile svoje delo, dale roke v bok in radovedno gledale čudno povodno procesijo. Brodarji in čolnarji so ustavili barke ter glasno drug drugega spraševali, kdo so ti pevci. Tudi ljudje na cesti so se ustavljali in hoteli vedeti kaj je. Toda, po kratkem začudenju so se tudi oni pridružili pevcem v čolnih in vsi skupaj peli v mlado jutro hvalnico Materi božji. Ko so se približali vojaškemu vežbališču, kjer so vojaki iz glasbene šole vadili svoje strumne koračnice, so še oni pritegnili s svojimi trobentami k skupni pesmi. Vse je pelo: fantje z don Boskom v čolnih, čolnarji in brodarji na svojih ladjah, perice ob reki, popotniki na cesti in vojaki v svojih uniformah. Pesem se je glasila, dokler niso dospeli na cilj.

Don Bosko je bil ves iz sebe od veselja.

Pri svetišču Marije na Stebru so don Boska in fante pričakovali domačini, medtem ko je zvonček v zvoniku poskakoval od veselja in s svojim zvonkim glasom vabil na praznik še tiste, ki so ostali doma.

Dečki so mojstrsko peli pri sveti maši, don Bosko je po angelsko maševal.

Po maši so vsi posedli po travi. Razdelili so jim obilno malico, ki jo je don Bosko že prejšnji večer s svojo materjo skrbno pripravil. Da sta morala zaradi tega iti k počitku namesto zvečer šele ob petelinjem petju, jima je bilo malo mar. Samo, da sta mogla napraviti veselje svojim fantom.

*

Nikdar ni glasbena umetnost tako božanska kakor takrat, ko more sodelovati pri poplemenitju duš. Don Bosko, ki je bil tako dovteten za vse lepo in ki mu je božja milost ta naravni dar za vse lepo še povečala, je znal do zadnjih možnosti izrabiti za vzgojo. To nam potrjuje tudi ta preprosti, a pristrčni dogodek.

35. Kako je don Bosko v turinskem cerkvenem konviktu skrbel za zdravo zabavo

Med drugimi mladimi duhovniki, ki so se v cerkvenem konviktu pod vodstvom Jožefa Cafassa pripravljali na duhovniški apostolat, je bil tudi zelo živahen duhovnik, ki je komaj čakal, da bi se mogel s koga ponorčevati s svojimi šalami, toda šale na svoj račun ni bil zmožen prenesti.

Ta gospodič je imel med drugimi posebnostmi tudi čisto na poseben način sešit plašček, ki

je vsakokrat, ko si ga je nadel, vzbudil sprošen smeh. Namigovanja in drezanja ni bilo ne konca ne kraja. Končno mu je bilo vsega dosti. Plašček je zavil v papir, ga spravil v kovček in ga hotel ob prvi priliki poslati sorodnikom, ki so živeli v Turinu.

Toda na pustni torek tistega leta, je don Bosko s pomočjo svojega tovariša Fava pripravil majhno družinsko zabavo po kosilu. Predstaviti je nameraval nekaj rokohitrskih točk, ker je bil v tej umetnosti zelo izvežban. Ko je bilo vse nared, se je pod predstvom Jožefa Cafassa začela predstava. Don Bosko je med drugim pričel tudi naslednjo rokohitrsko točko:

Spoštovani gledalci in poslušalci, prosim vas, da mi izrazite svoje želje glede na predmete, ki bi jih želeli, da vam jih pričaram. Vse bom naredil, da vas zadovoljim. Postregel vam bom z vsem, kar si boste zaželeli.

Gledalci so začeli izražati svoje želje.

Živega ptička na zeleni veji!

Črna guska!

Ducat jajc!

Oskubljeno kokoš za omako!

Med mnogimi drugimi glasovi se je zaslišal globoki bas Fava, ki je bil zmenjen z don Boskom:

Poletni plašček Canellija!

Ob tem predlogu so vsi zaploskali in s tem izrazili svoje zadovoljstvo. Naš rokohitr se je delal kot, da bi padel z neba. Opravičeval se je, da to presega njegove moči. Toda, ker se je Canelli pridušal, da ni nikogar na svetu, ki bi vedel za njegov plašč, kaj šele, da bi ga pričaral sem, se je don Bosko delal, kot bi zbiral zadnje moči in skušal zadostiti obči želji.

Po don Boskovem navodilu sta vstala dva gospoda in šla po kovček, ki je bil že pripravljen, ves zavit v rdeč papir, v predsobi.

Čarovnik je vzel svojo čarobno palčico, začel delati nad kovčkom skrivnostna znamenja in pri tem izgovarjati besede, ki jih gotovo ni v nobenem jeziku. Končno je ukazal naj kovček odpro.

Vsi so prišli bliže, se porivali med seboj in se drenjali okrog kovčka. Z lastnimi očmi so lahko ugotovili, da je kovček prazen. Don Bosko je kovček zaprl in spet delal skrivnostna znamenja nad pokrovom. Končno je z globokim, skrivnostnim glasom, kot če bi prihajal z onega sveta, dejal:

Gospod Canelli, vzemite ključ in odprite. Odprite, odprite, in mu dal v roke ključ.

(Nadaljevanje na prejšnji strani)